

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Bearbejdelse af Calderons: La vida es sueño
[ved Sille Henrikke Christine Beyer].

Titel | Title:

Livet en Drøm : Romantisk Drama i 3 Acter

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Andr. Fred. Høst, 1838

Fysiske størrelse | Physical extent:

VI, 111 s.

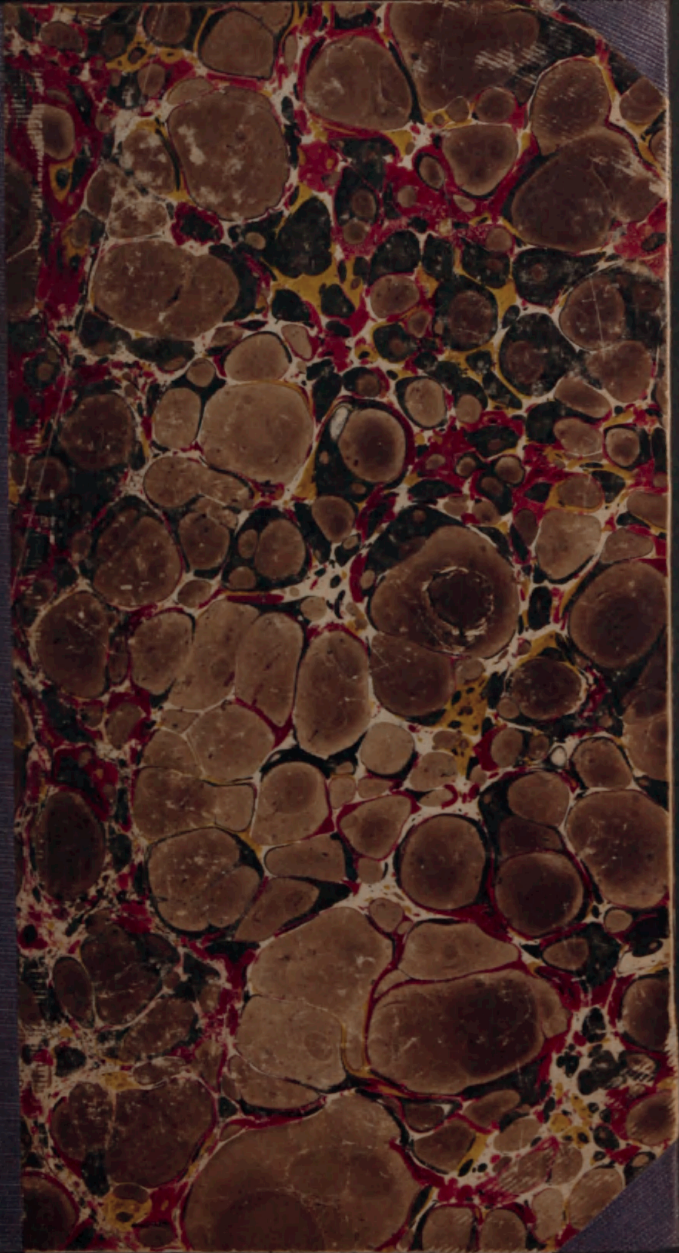
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

561 - 396

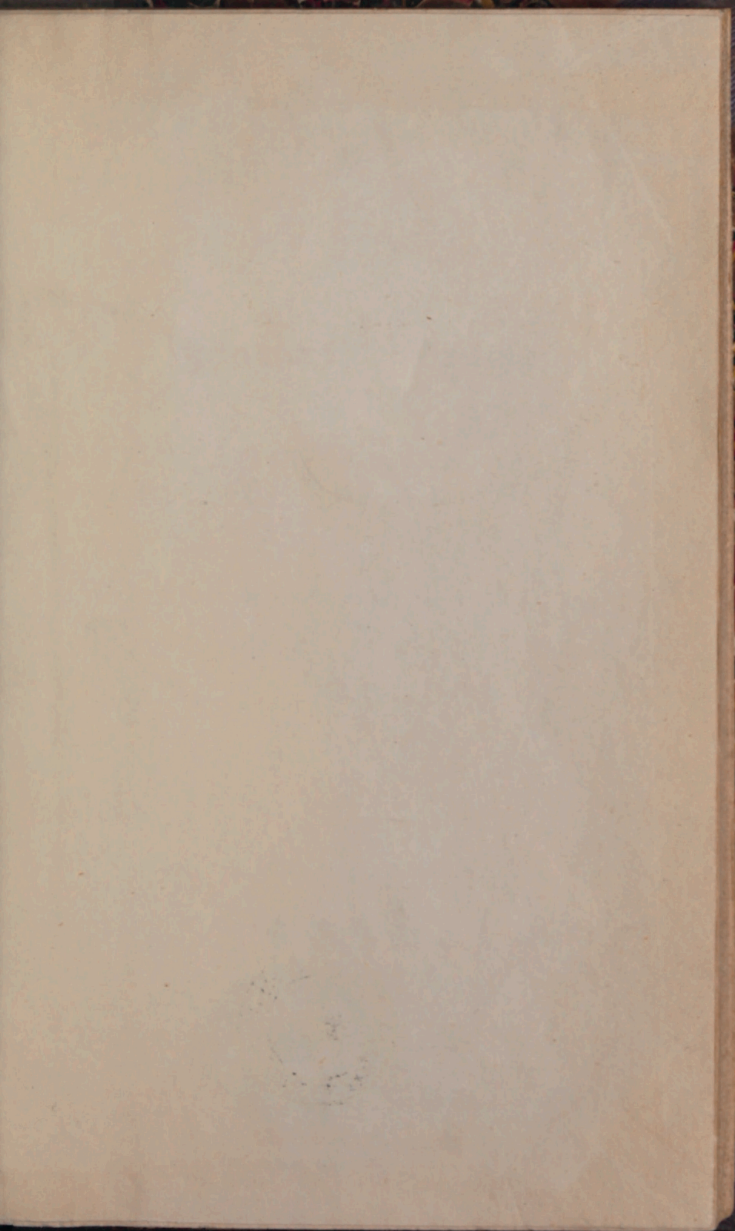
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

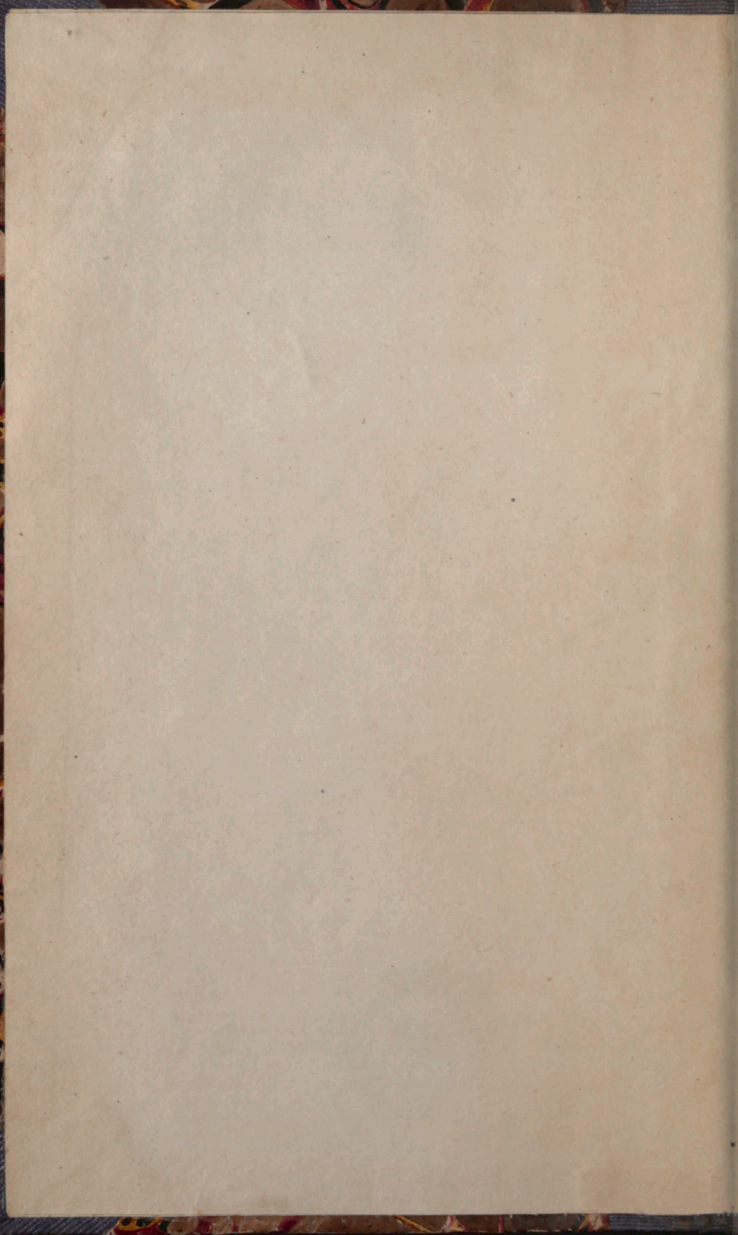

1 1 56 0 8 02490 9

+ REX

Livet en Dröm.

Romantisk Drama

i tre Acter.

Bearbejdelse af Calderons: La vida es sueño.

Kjøbenhavn.

Andr. Fred. Høst's Forlag.

trykt hos Danco Luno.

1838.

Det Ønske, at bringe et af Calderons herlige Dramer paa den danske Skueplads, har fremkaldt nærværende Oversættelse. Stykkets Valg bestemtes saavel ved dets længe erkjendte Plads blandt den store Digters kionneste Værker, som ved den Beskaffenhed, det har, fremsfor mange af de øvrige, at kunne gives en saadan Form, som mere nærmer sig til vor Tids sceniske Skik og Brug, uden derved at tabe for meget af sin Wiendommelighed og sit poetiske Indhold. Enhver, der kiender de Calderonske Skuespil, vil sikkert dele det Ønske: at vor Literatur engang maatte blive beriget med en fuldkommen tro Oversættelse af et eller flere af disse rige dramatiske Arbejder; og en af vore første Digtere, hvis Fortrolighed med Calderon længe har været bekiendt, har ogsaa ved

enkelt Prøver viist, i hvor hoi en Grad Originalens Skionheder kunne giengives i det danske Sprog. Men enhver Læser af Calderon, eller af andre spanske Dramatikers Værker fra den ældre Tid, vil ogsaa let blive overtydet om, at intet af dem kunde i vore Dage bringes uforandret paa Scenen. Denne Riigdom af poetiske Billeder hos Calderon — denne Tankesyld, der, heelt igiennem indflødt i de meest Klangfulde lyriske Vers, som en ubetvingelig Strøm sprudler frem over søde Fjælde, blomstrende Dale, forbi Historiens Minder, snart under en mørk, og snart under en straalende Himmel, idet den afspeiler Gienkinnet af Alt, hvad den møder — dette uundommelige Væld af poetisk-philosophiske Betragtninger, udstrækker ofte Replikker og Monologer til en saa betydelig Længde, at enhver for sig kunde gielde for et særskilt Nummer til et Declamatorium; men vilde, i et Drama, der skal opføres, svække Effecten, og ligesom standse Handlingens Gang og Opløsning. Disse stærke Udbrud af en Aand, der var giennemtrængt af Sydens Glammer, kunde vel finde Gienklang i et Land, hvor de vare overeensstemmende med Nationens Character, og

hvor den lyriske Versform er eiendommelig for Sproget; men at nogle Forfortninger maatte finde Sted i en dansk Oversættelse, bestemt for Skuepladsen, kan vel antages at maatte bære uden for al Tvivl.

Ligeledes er det spanske Versemaal, af Frygt for at det her, ved sin Usædvanlighed skulle trætte Tilhørerne, i nærværende danske Bearbejdelse af et Calderonsk Drama, kun brugt afvejlende med andre; det er fulgt især paa de Steder, hvor Dialogen skal ytre sig med Liv og Affect. De øvrige Forandringer ere byggede paa Originalens Grundvold, med den ivrigste Stræben efter, at den Harmonie, der sammenføier alle Scener og Motiver i Calderons Digtværk, ikke derved maatte blive forstyrret. At Handlingen fra Polen er henflyttet til en varmere Gimmelagu, og at den ildfulde Rosaura, der bærer saa levende Præg af de Træk, som udmærke de fleste af Calderons quindelige Characterer, har faaet Spanien til Fødeland, i Stedet for Moskau: tør man vel haabe, ikke vil regnes for urigtigt benyttede Friheder i den danske Bearbejdelse. Den bringes nu for Publicums Øine, med det Ønske, at den maa finde en Raansom

Bedømmelse, som det første Forsøg hos os af dette Slags Arbejder, og paa Scenen møde det samme Bifald, som er blevet nærværende Drama til Deel paa flere Landes Theatre, udenfor den udødelige Digters Fædreland.

Kjøbenhavn den 30te October 1838.

L i v e t e n D r o m .

Personerne.

Basilio, Hertug af Burgund.

Sismondo, hans Søn.

Astolfo, Prinds af Arragonien, Hertugens Søstersøn.

Estrella, Hertugens Broderdatter.

Clotaldo, Basilio's Fortrolige.

Rosaura.

Clarín, hendes Diener.

En gammel Hofmand.

En ung Hofmand.

En ældre Dame } ved Estrellas Hof.
En ung Dame }

En Page.

En Hovedsmand.

En Kriger.

Hoffolk, Musikanter, Dienere, Soldater.

Første Act.

Første Scene.

En vild Fjeldbegn; ved den ene Side et gammelt Taarn, omgivet med Krat. **Rosaura**, i Mandstragt, stiger ned af et Bierg; det begynder at blive Nat.

Rosaura, lidt efter **Clarin**.

Rosaura.

Min Hippogræph, liig Vinden,
Sig styrter uden Frygt fra Klippetinden;
Den stolte Ganger haster,
Sin svage Byrde den i Græsset kaster,
Og som en Fugl sig svinger
I Dybet ned paa ætherlette Vinger.
Bildfaren nu jeg vanke
Blandt Krat og Tiørn, ført frem af mørke Tanker,
Mens Nattens Skyer lægge
Det sorte Slør om Klippens steile Bægge,
Der synes Solen true,
Fordi den negter dem sin milde Lue.

— Uvenligt, grumt modtager
 Mig dette Land, hvorhen jeg haabløs drager.
 Jeg gaaer forladt og ene;
 Gudsfaalens Blod betegner Klippens Stene;
 Hvert Sted en Trængsel dølgjer
 For den, som Eliebneens vilde Had forfølger!

Clarín (stiger ned af samme Bierg).

Forladt? — Nei, hvilke Griller!
 Seer I ei mig, der ned af Bierget triller?
 Har reent I kunnet glemme
 Den troe Clarín, der ei blev rolig hiemme?
 Selv anden vi fea Hiemmet
 Drog til Burgund, der var os ganske fremmedt;
 Fra Spaniens søde Druer
 Til dette Land, hvor Sult og Tørst os truer;
 To gaae vi her og sukke,
 Om ingen Dør sig gjæstmild op vil lukke?
 Jeg — med Forlov — tør mene,
 I er i denne Jammer ei allene.

Rosaura.

Udøs kun frit din Klage;
 Vi har ei anden Lindring meer tilbage;
 Lad Smertens Suk kun lyde,
 Thi Verden ei os anden Trøst vil byde.

Clarín.

Ja Tak! den er kun ringe;
 Og Sigt os neppe under Tag vil bringe.
 — Hvad har I dog i Sinde,
 Min ædle Jomfru? Kan I Veien finde

Blandt disse Klippehuler,
Som Natten snart med Mulm og Mørke skjuler?

Rosaura.

Mit Blik en Udgang søger.
— Forgieves! Hver en Stund vor Nød forøger.
Dog see! — Et Lys jeg skimter,
Der selsomt frem imellem Krattet glimter.
En Bygning hist sig viser —
See selv!

Clarín.

Ja vist! D, nu jeg Lykken priser!

Rosaura.

Et gammelt Taarn jeg skuer;
Dog ei det opad seer mod Himlens Buer.
Blandt Klippens høie Tinder
Det som en ussel, vanskabt Dværg sig finder,
Der synes her forvildet, —
En formløs Klump, der er fra oven trillet.

Clarín.

Betragt det ei saa nøie!
Vi søge her ei Føde for vort Die,
Men Nattely og Epise,
Ifald de blot os Gæstfrihed vil vise.
Med Banken eller Raaben
Seg prøve vil —

(Begge nærme sig til Taarnet)

Rosaura.

See, Porten er alt aaben;

Dag Nat og Mørke flige
 Fra dette Sted, der ligner Dødens Rige.

(Lænker høres i Taarnet).

Clarín.

Hør! hvilken Skræk og Jammer!

Rosaura.

Snart tilsner alt mit Blod, og snart det flammer!

Clarín.

Jeg Klang af Lænker hørte!

Rosaura.

Hen til et Smertens Sted os Veien førte!

Sismondo (i Taarnet)

O, vee mig! Vee mig Arme!

Rosaura.

Den Ulyksfælsige! Ak, Himlen sig forbarme!

Clarín!

Clarín.

Min Herskerinde!

Rosaura.

Kom, lad os flye! lad Tingen her os finde!

Clarín.

Ak ja! af Skræk jeg frøs!

Den Lygtemand os kun til Døden lyser.

Rosaura.

Endnu engang jeg vender

Mit Blik derned — See! hist hvor Lampen brænder,

Paa Leiets sig udstrækker

En Mand, som Skind af vilde Dyr bedækker.

— Han nærmer sig. Døds, stille!

Vi kan ei flugte nu, om end vi vilde.
 Lad os da skiulte høre,
 Hvad ham til denne Jammer kunde føre.

(Rosaura og Clarin gaae til en Side).

Anden Scene.

De Førrige. Sismondo (træder ud af Taarnet; han er
 i Lænker, klædt i Skind, og har en Lampe i Haanden).

Sismondo.

D vee mig! Vee mig Arme!
 Vil ei Himlen sig forbarne,
 Nævne mig, hvad jeg forbrød,
 At jeg sank i denne Nød?
 Dog, jeg veed det, jeg blev til,
 Blev et Menneske hernede;
 Det er nok, og Skiebne's Brede
 Mig for evigt straffe vil.
 Dog, o Himmel! giv mig Svar!
 Er mit Liv saa stor en Brøde?
 Hvi maa Skabninger jeg møde,
 Der en større Forret har?
 Som ei Savn og Kummer trykke,
 Som med let og munter Aand,
 Uden Lænker, uden Baand,
 Nyde Friheds høie Lykke?
 Tidt jeg saae den glade Fugl,
 Dgsaa den blev til — men svinger
 Fuld af Fryd de raske Binger,
 Hæver sig af Mulmets Skiul.
 Svømmeren fra Havets Bund

Etiger til den blanke Flade,
 Kan i Solens Glands sig bade
 I den lyse Morgenstund.
 Dybt i Jordens Indre vælde
 Kilder ud og risle frem,
 Ingen Stene, ingen Fielde
 Kan i Løbet standse dem.
 Intet binder Flodens Bølger,
 Intet fængsler Biergets Elv;
 Ja det vilde Hovdyr selv,
 Der i Hulens Nat sig dølger,
 Frit sig kan ved Grumhed fryde,
 Som dets vilde Drifter byde. —
 Jeg, hvis Sind staaer til det Høie,
 Jeg, med ædlere Natur,
 Jeg kun skal min Villie høre,
 Sluttes ind af Vaand og Muur!
 Uden Frihed, hvad er Livet?
 Jeg blev skabt til større Lyst,
 Dog kun Lænker blev mig givet.
 En Vulkan er i mit Bryst,
 Tændt af Dnsker, Savn og Smerte;
 Stykker af mit eget Hierte
 Denne Haand rev gierne ud,
 Kunde derved jeg opdage
 Hvilke Love, hvilke Bud
 Har fordømt mit Liv til Klage;
 Regtet mig, hvad Himlen selv
 Skienked' Fugl og Fisk og Elv!

Rosaura (til Clarin)
 Medynk i mit Hierte flammer;
 Rædsel Tanken opfyldt har.

Sismondo.

Hvo har lyttet til min Jammer?
 Er det Dig, Clotaldo? Svar!

Clarin.

Siig kun Ja!

Rosaura.

J finder kun
 En Ulykkelig, der hørte,
 Hvad i Hiertets dybe Grund
 Ham til varmest Medynk rørte.

Sismondo.

Derfor strax dit Liv jeg ender!
 Flux paa Døden Dig bered!
 Du min Qual og Svaghed kiender,
 Du har hørt, hvor feigt jeg leed —
 Derfor skal Du Kraften prøve,
 Som min stærke Arm kan øve.

(Han gaaer opbragt imod Rosaura.)

Clarin.

Herre! lukket var mit Dre;
 Jeg er døv.

Rosaura (snales).

D, lad Dig røre!
 Er Du Menneſke, tilgiv!
 Dæmp din Bredel! Skaan mit Liv!

Sismondo.

Hvor din Stemme mig bevæger!
 Øynet af Dig skienker Fryd,
 Og din Tale vederqvæger.
 (han løfter hende op).

Aldrig før en Stemmes Lyd
 Lød saa himmelsk for mit Dre,
 Som den Klang, jeg fik at høre
 Af din Læbes milde Røst,
 Der har fyldt min Siæl med Lyst.
 Siig, hvo er Du?

Rosaura.

Takket være

Den, der standsede din Haand!
 — Frit til mig Du Tillid nære;
 Kummer bøiet har min Aand.
 Dog maaskee mig Skiebnen lærer
 Her, at der er større Qual
 End den Sorg, mit Hierte bærer.
 Nævn mig al din Jammer! Tal!

Sismondo.

Lidet jeg af Verden kiender.
 Taarnet, man til Ly mig gav,
 Var min Bugge og min Grav.
 Een blandt Menneſker kun vender
 Sine Fied herhen, og han
 Har af Medynk vel mig givet
 Kundskab om mig selv, om Livet —
 Hvis et Liv det kaldes kan,

Naar man daglig Døden lider,
 Vandrer i en aaben Grav —

Rosaura.

D, bliv ved!

Sismondo.

Om svundne Tider

Talte han, om Jord og Hav,
 Som mit Blik skal aldrig flue;
 Om den løse Stjernebue,
 Den, som stundom med et Smil
 Glædens Gnist i Hjertet tænder,
 Naar dens løse Straalepiil
 Til min Afgrundes Dyb sig vender,
 Hvor Du som en Bild mig fandt,
 Liig et Dyr, der Afsty vækker,
 Og hvert andet Væsen skrækker —
 Du, ved hvem et Lys oprandt,
 Som mit Tungsind giennembrød,
 Da din Stemmes Velklang lod.

Rosaura.

Kunde jeg din Kummer lindre,
 Blev min egen Smerte mindre;
 Kunde Dig min Haand befrie,
 Stod jeg Dig med Glæde bi.

Sismondo.

Siig, hvad Skiebne Dig har bragt —

Tredie Scene.

De Forrige. Clotaldo, siden Soldater.

Clotaldo (i Taarnets Dør).

Hvor er Taarnets feige Vagt?
Falske Niddinger, der sove,
Mens to Ubekjendte vove
Sig herind! — Flux, griber dem!

Sismondo.

Her, min Vogter iler frem!
Aldrig ender sig min Tammer.

Rosaura.

My Elendighed os rammer!

Clotaldo.

Griber dem!

Soldater (i Taarnet).

Forræderi!

Clotaldo.

Eller, stød dem ned!

Clarín.

Nei, hi!

Hvis til os blot Valget staaer,
Dg et Raad jeg her tør give,
Mener jeg, det lettest gaaer,
At I fange os i Live.

(Clotaldo træder frem med en Pistol i Haanden, fulgt af Soldater, alle med bedækkede Ansigter).

Clotaldo.

Hver sit Ansigt hulle til!

Hine sikkert speide vil;
Intet Spor vi efterlade.

Clarín (affides).

Gaaer man her paa Mafferade?

Clotaldo.

J Dumdriftige! der vove,
Mod vor Hertugs strenge Love,
Snildt at trænge Jer herind,
For at see med frække Sind
Hvad den høie Herſker ſkiuler
Mellem Klippens mørke Huler;
Flux ſom Fanger følger os
Dvergiver Eders Baaben!
Viid, i Fald J hyde Trods,
Dodens vrede Port er aaben.
Denne Slange af Metal
Med ſin Gift Jer dræbe ſkal;
For J høre kan dens Torden,
Trufne ligge J paa Jorden.

Siſmondo.

Standſ, rovgierrige Tyran!
For Du hine Lo ſkal dræbe,
Hør, hvortil jeg er i Stand:
Forſt J mig til Graven flæbe!
For jeg ſenderrev mig ſelv,
Sprængte med de ſtærke Tænder
Lænken om de bundne Hænder,
Styrte' mig i Dybets Elv,

Før med roligt Sind jeg faaet
Disse To i Døden gaae.

Clotaldo.

Stakkels Yngling! Seer Du nu,
Sandhed kun min Læbe talte,
Naar jeg tidt, med sorgfuld Hu,
Sindets vilde Drifter malte;
Talte om din Fødsels Stjerne,
Der har viist os i det Fierne,
At ved Fængsel kun og Baand
Styres kan din vilde Aand?
Hav da Skiebne's Bud for Die,
Skiul Dig dybt i Eensomhed.

(Til Bagten.)

Bringer ham i Taarnet ned,
Dg tillaafer Porten nøie!

Sismondo (nedstaaet, i det Bagten fører ham bort).

Ja, Clotaldo! Himlen vel
Har af Biiisdom Grumhed øvet,
Dg min Frihed mig berøvet
Til min Siæls og Verdens Held;
Ihi, jeg føler det, jeg kunde,
Blev min Kraft af Lænken fri,
Storte Muur og Fiend til Grunde
I mit mørke Kaseri.

Clotaldo.

Lyd da Himlens strenge Røst,
Dæmp din vilde Herkelyst!

(Sismondo gaaer med en Deel af Bagten ind i Taarnet; Døren lukkes.)

Rosaura (taler).

Hvad ei Dvermod, ei Harne
 Kunde af din Medynk vinde,
 Lad en ydmyg Bøn det finde!
 Herre! Du Dig mildt forbarne!
 Uden Brøde kom jeg hid —
 Kummerfuld og svag liig Sivet
 Flogter jeg i Sorgens Tid —
 Skienk nu den Forstødte Livet!

Clarín.

Dysaa jeg mig kaster ned;
 Ei om Ydmyghed jeg taler,
 Heller ei med Hovmod praler,
 Jeg for begge fri mig veed;
 Herre! viis din Strengthed ei
 Mod den gyldne Middelvei.

Clotaldo.

Holla!

Soldater (træde frem).

Herre!

Clotaldo.

Griber Begge!

Deres Naaben ned de lægge.
 Binder dem for Dine her,
 At ei Blikket Veien kiender.

Rosaura.

Herre! Kun i dine Hænder
 Dvergiver jeg mit Sværd.

Hvis erkjendt min Uskyld bliver,
Du mig skienker det igjen.

Clarín.

Mit jeg uden Skade giver
Til en ringe Leiesvend.

(Han giver sit Sværd til en af Soldaterne.)

Rosaura (i det hun rækker Clotaldo sit Sværd).

Maa jeg døe, som helligt Pant
Du med Troskab det bevare!
Skiulte Ting Du vil erfare,
Om Du Sværdets Eier fandt.
Skrift og Tegns dets Klinge dølger;
Dog, jeg selv dem ei forstaaer,
Ei jeg kan dets Løndom nævne;
Viid, fra Spanien det mig følger —
I Burgund jeg Maalet naaer,
For en grusom Siig at hævne;

Clotaldo (tager Sværdet).

Høie Himmel! (affides) Dette Sværd,
Skal jeg her det atter finde? —

(heit.)

Siig, hvo gav Dig det?

Rosaura.

En Kvinde.

Clotaldo.

Hendes Navn?

Rosaura.

For mig har Værd,
Dg jeg tør det ei forraade.

Clotaldo.

Dig hun gav det? Paa hvad Maade?
Taler ei en ukiendt Magt —

Rosaura.

Den, der gav mig det, har sagt:
Til Burgund Du drage hen;
Nærm Dig Landets første Mænd;
Een iblandt dem hurtigt kiender
Dette Hjaltes goldne Blink;
Han forstaaer det skjulte Bink,
Og sin Yndest mod Dig vender.
Ly Du finder i hans Favn,
Stædes Du end haardt i Noden —
Dog, jeg nævner ei hans Navn,
Hvis han bort er kaldt ved Døden.

Clotaldo (afside).

Retfærd's Engel! Grunt Du truer!
Hævnen vaagner af sin Grav!
Dette Sværd jeg atter skuer,
Som jeg Violante gav;
Og den skionne Spanierinde
Loved' mig, at dette Tegn
Skulde om min Pligt mig minde,
Naar fra fjerne Himmelegn
Sønnen ilede mod mit Bryst,
For at søge Hielp og Trøst.
Men jeg seer ham som Forbryder!
Her mod Lovens Bud han kom,

Dg min Herskers Billie byder,
Jeg skal fælde selv hans Dom!

(heit).

Den, der gav det, var din Moder,
Om Du Sandheds Ord har talt!

Rosaura.

Moder, Fader, Ven og Broder,
Hun mig var i Livet Alt!

Clotaldo (affides).

Hvilken Brusen i min Aand!
Hiertet flaaer med stærke Vinger,
For at sprænge Klogskabs Baand,
Som endnu til Taushed tvinger.
Hvor det slagter ham imøde!
Raaber heit: Han er min Son!
Plihten standser Hiertets Bøn -
Jeg skal dømme ham til Døde!

Rosaura (affides).

Underligt han paa mig stirrer!
Staaer som i en Tankestrid;
Selsomt mig hans Blik forvirrer.

Clotaldo.

Yngling! Siig, hvi kom Du hid?
For en grusom Sviig at hævne,
Lyktes mig din Tale lod?

Rosaura.

Meer derom jeg ei kan nævne,
Hvis jeg nu gaaer til min Død.

Clotaldo (affides).

Ført af Hævnløst hid han kommer!
 Sender da hans Moder ham,
 For at hævne hendes Skam?
 Og hans Fader er hans Dommer!
 — Holder jeg i mine Hænder
 Sværdet, hun imod mig sender? —
 Undersuld er Skiebne's Bei!
 O, hvor haardt maa Hjertet bøde
 For den skjulte Ungdomsbrøde! —
 Fremfor Alt, endnu han ei
 Tør i mig sin Fader skue —
 Død og Hævn os Begge true!

(Høit): Følg mig, Yngling! med din Svend. —
 Hvis Dit Sind af Smerte bæver,
 Tvivl ei paa, min unge Ven!
 Og saa mit i Dødsfægt svæver.
 Hvis Du med Dit Liv undgielder,
 Jeg min egen Dødsdom fælder!

(Han gaaer ud med Rosaura, fulgt af Clarin og Soldaterne).

Fjerde Scene.

(Skuepladsen forandres til en stor Slotshalle med en aaben Seilegang i Baggrunden, hvor Soldater drage forbi med krigerisk Musik. **Estrella** med sine Damer komme ind fra den ene Side. Siden **Astolfo**.

Musiken tier).

Estrella.

Nu, her staaer jeg da og venter
 Denne Veilers stolte Blik,

Som sig skal i mig forelske,
 Efter Klogt og Politif.
 Uk, det er en daarlig Glæde;
 Ringe Fryd der er ved Sligt;
 Elskovstale iisner Hiertet,
 Naar den lyder kun af Pligt!

En ung Dame.

Pligt og Politif man glemmer,
 Naar man Dig, Forstinde, seer.

En ældre Dame.

Glem ei, denne Pagt er vigtig;
 Huff, for Landets Fred det skeer.

Den unge Dame.

Har Du Prindsen overvundet,
 Krig os truer aldrig meer.

(Trompetstod. **Astolfo** kommer ind med Følge, der bliver i Baggrunden).

Astolfo (hilser Prindsessen).

Medens Lundens Chor i Sang udbryder,
 Hilser Dig som Blomsterlandets Flora,
 Hver en Sangfugl af Metal udgyder
 Her sin Tone for vort Haabs Aurora.
 Krigsbafunens Mund med vældig Røst
 Priser Dig som Pallas, dens Gudinde;
 Men Astolfos luehede Bryst
 Ydmygt hilser Dig som Herskerinde!

Estrella.

Som Fiender nys vi mod hinanden stod —
 Medbeileren forvandlet er til Veiler;
 Til Ydmyghed forvandles Dvermod —

Saa stor en Klogskab i min Hierne feiler.
 Nu! tal, med Trommens eller Harpens Tone,
 Jeg veed dog, Maalet er Burgundiens Throne.

Astolfo.

Prindsesse! Falskt har man mig stillet frem
 For Eders Blik. Til dette Land mig fører
 Et Kn, der gienløb i mit fierne Hiem,
 Om Eders Elionheds Glands, som Alle rører —

Estrella.

Min ædle Fætter! Hoit jeg maa beundre
 Saa stor en Talekonst —

Astolfo.

Det andet Maal

Bedkommer ikke dette. Man berettet,
 Vor gamle Onkel, dette Riges Hertug
 En Arving vilde til sin Throne vælge,
 Da Himlen ingen Børn ham skienket har;
 Og da nu jeg ved Fødselen er nærmest —

Estrella.

J tænkte, Manden har den Stærkes Ret;
 Kronprætenderne paa Spindesiden
 Man skræmme ved en Trudsels flux af Striden.

Astolfo.

Nei, vel jeg veed, det gaaer ei her saa let.
 J, som den gamle Hertugs Broderdatter,
 Som hans og Landets Yndling, ved et Bink
 Har tusind blanke Sværd ved Eders Side.

Estrella.

Et Bink af mig ei drager dem af Skeden.

De vilde høve grumt den muntre Klang
 Af hine Toner, der til Fryd os kalde;
 Den raske Lyd, der vinker os til Dands,
 De blide Trylleqvad i Sommernatten,
 Der i Drangens Skygge stiger frem.
 Slig Klang jeg kalder frem ved mine Vink,
 Ei Kuglens Torden, eller Sværdets Blink.

Astolfo.

Ei ønsker jeg ved Sværd at ende Striden;
 Dg Kronens Glands blot frister mig, fordi
 Jeg kun, omstraalt af den, mig selv betragter
 Som værdig Bester til Estrellas Haand.

Prindsesse! Her ved Eders Fod jeg knæler —

(I det han bøier sig, glider et Billede, hangende i en Riabe,
 ud fra hans Bryst).

Estrella.

Reis Eder, Prinds! Min vise Onkels Billie
 Jeg lyder — selv om han mig bød at skienke
 Ei Haanden blot, men Hjertet — Hvad er dette?
 Et Dvindebilled seer jeg hænge her
 Ved Eders Bryst; det frem af Skiulet hastet,
 Dg synes ved et Tegn bebreide Jer,
 At I Jer ned for mine Fødder kasted.
 Tillad, at nærmere —

Astolfo (forlegen, idet han skjuler Billedet).

Al, dette Billed —

Tro mig, Prindsesse! Ved et ringe Ord
 Om denne Sag I flux tilfreds er stillet. —
 Dog Klangen hist af Instrumenters Chor

Bebuder os, den store Hertug vil
Med Raadets Herrer nærme sig hertil.

(De træde hver til sin Side).

Femte Scene.

Musiken høres atter. **Basilio** kommer ind med sit Felge.

De Forrige.

Estrella.

Min høie Hertug, Fader og Beskytter!

Astolfo.

Berømte Fyrste! til hvis Lov og Pries
Selv fiernest Folkelag med Undren lytter,
Hvem Jordens Kreds tilkiendte Navn af Viis;
Du, som utalte Stjerners Bane maaler!
Lad her mig træde frem med Ydmyghed,
Og nærmes Glandsen af din Viisdoms Straaler.

Basilio.

Jeg favner Eder, elskte Børn! jeg veed,
At I med fromt og aabent Sind vil møde
Det faderlige Bud, min Klogskab fandt,
Der liig en pragtfuld, skyfri Morgenrøde,
Heldbringende for denne Stat oprandt.

Estrella.

Din Viisdom er min Svagheds Støttestav.

Astolfo.

Lykkelig den, hvis Held dit Raad bereder.

Basilio.

Seer, kære Børn! jeg nærmer mig min Grav;

Jeg derfor vinked' i min Nærhed Eder,
 Til hvem mig Slægtskab bandt med stærke Bånd.
 Min Arm er træet af Scepteret; jeg higer
 Alt længe efter Hvile, at min Aand,
 Hvis Tid og Hu mod Himmelbuen stiger,
 Kan uafbrudt og uforstyrret nyde
 De Glæder, hine Videnskaber yde.

Ustolfo.

Hvo kiender ei din store Aand, hvis Blik
 Sig trænger frem i det Uendelige.
 Rundt i det Skabtes vide Kreds den gik;
 Fra Lys til Lys i Himlens Straalerige.
 Hiin blanke Diamantskrift du forklarer,
 Der fiernt paa Azurtaflen skreven staaer;
 Den Fremtids skjulte Ting dig aabenbarer,
 Og selv til fiernest Old dit Die naaer.

Basilio.

Hver Nat jeg læser disse gyldne Tegne,
 Og mangt et Rødselsbud jeg har erfaret;
 Advaret tidt, jeg skjermmed' denne Egn,
 Og derved Landets Fred jeg tægt bevared.
 Men Eet især forfærdede mit Sind,
 Og det endnu med Biergevægt mig tynger;
 Dog denne dybe Hemmelighed vil
 I Dag jeg aabenbare. — Kære Frænder!
 I Rigets Raad! Trofaste Lehnsmænd! hører,
 Hvad jeg har ved min Kundskab seet og lidt;
 I mindes vel min ædle Gemalinde,
 Der skienked' mig en Søn, og derpaa steg

Til evig Himmelfryd fra Jordens Daage?

Dg denne Son — (han tier)

En gammel Hofmand.

Strax efter Hertuginde,

Hans høie Moder, ogsaa han sank hen

I Dødens Favn. Saaledes blev berettet.

Basilio.

Saaledes Rygtet lod, som jeg, jeg selv

Udbrede lod paa Jord; men denne Son,

Han lever end —

Alle.

Han lever?

Astolfo.

Prindsen lever?

Basilio.

O, kiære Venner! hvilke Skrækkens Tegn

Omringede hans Fødsel. Vilde Dromme

Hans Moder ængsted' mangan Gang; hun dremte,

Et grumt Uhyre sprang af hendes Skiod,

Dg bored' Dødens Staal i hendes Hierte.

Ik, Drommen ved hans Fødsel opfyldt blev!

— Dg hvo kan mindes end det sorte Mulm,

Der overskygged' Himlen samme Tid?

Den gamle Hofmand.

Jeg grant det mindes; Solen drypped' Blod,

Ly Maanen voved' sig med den i Dvekamp.

Saa stor en Fare aldrig før har truet

Det stærke Himmellys; ildrode Straaler

Sank ned paa Jorden, der i Krampe laae,
Dg bæved^s, som mod Verdens sidste Time.

Basilio.

Saaledes var hiin rædselsfulde Stund.
Imidlertid min Videnskab jeg spurgte,
Dg klart jeg saae ved den, at i min Son
En Kiækhed og en Herseklyst var lagt,
Der trued' Folk og Stat med Krigens Jammer,
Med Vold og Mord, med Død og Undergang.
Ja, mod hans Fader, mod mig selv jeg saae
Hans Haand var hævet — nedtrykt dybt i Støvet
Jeg kun om Naade bad. Ak, fuld af Skam
Jeg om sig Haan fortæller — og jeg grued'
For Skiebne's frygtelige Terteegn.

Astolfo.

Siig,

Hvad Raad udfandt din Klogskab?

Basilio.

I et Taarn,

Der stules mellem steile, mørke Klipper,
Hvor Solen neppe veed at finde Bei,
Dg i hvis Næthed, ved mit strenge Bud,
Ei nogen Dødelig sin Fod tør sætte,
Der leved' han — der lever end Sismondo.
Jeg gav ham i Clotaldos Baretægt;
Han opdrog ham; har i den sande Tro
Ham underviist, og anden nyttig Kundskab.

Estrella.

Dg der han lever i det mørke Taarn,
Blandt utilgængelige Klipper? — Himmel!

Basilio.

Saa stort et Offer bragte jeg mit Folk.
Dog nu, da jeg vil lægge Sceptret ned,
Nu har jeg at betænke, om min Ret
Tillader mig, at udelukke Prindsen
Fra sine Fædres Throne; dernæst er
Burgundien mig saa kjær, at fuld af Qual
Jeg saae dets Fremtid under Herredømmet
Af en Tyran. — Jeg derfor har en Plan,
Der vil Jer Alle i Forundring sætte.
Min Søn jeg prøve vil. Fra Taarnets Skjul
Een Dag jeg fører ham blandt Folket frem;
Een Dag han i Burgund skal være Hertug,
Dg sidde paa min Throne.

Astolfo.

Herfermagten

Du overgiver ham, og Folket skal
Ham lyde?

Basilio.

Ja! saaledes er min Villie.

Hvis han beviser Spaadommen som usand,
Ifald han er retfærdig, mild og klog,
Han i Burgund beholder Herredømmet;
Dog, hvis han farer frem med løse Toiler
Ad Lastens Bei og Grumheds vilde Bane,
Jeg hurtigt griber Scepteret igien,

Dg sender ham tilbage til hans Fængsel.
 Saaledes er min Pligt mod dette Land,
 Dg andre Herffere jeg vil det give,
 De nærmeste af Landets gamle Stamme.
 Seer, mine Børn! som Herffer dette Bud
 Jeg giver, og som Viis er det mit Raad;
 Som Dding sætter denne Bøn jeg frem,
 Dg Eders Klogskab nu mig give Evar.

(En kort Pause).

Astolfo.

Hvis det tilkommer mig at tale først,
 Da fordrer jeg, at Prindsen, hvem Naturen
 Gav nærmest Ret til Kronen, træder frem,
 Dg underkaster sig den nævnte Prøve.

Flere af Følget.

Ja, giv os ham til Hertug!

Andre.

Giv os ham!

Giv os vor Prinds igjen!

Basilio.

I Morgen, Venner!

Vi skue den høitidelige Dag.

(viser mod Astolfo og Estrella).

Ledsager nu mit Haab, mit Riges Støtter,

Min Thrones Nærmeste af Hallen ud;

I Morgen vi erfare Skiebne's Bud!

(Alle bøje sig for Hertugen; Astolfo og Estrella gaar ud, hver til sin Side, ledsagede af deres og Hertugens Følge).

Siette Scene.

Basilio, siden **Clotaldo** og **Rosaura**, der træde ind fra Baggrunden.

Basilio (ved sig selv).

Ulykkelige Kraft, der blev mig givet,
 At Fremtids dunkle Elør jeg hæve kan;
 Hvor grusomt har du mig forbittret Livet!
 Hvor fylder du min Siæl med Eivlens Brand!
 Du roved' mig en Son i Rækker Aar,
 Og nu med Frygt jeg ham imøde gaaer.

Clotaldo.

Tør jeg mig nærme, Herre?

Basilio.

Ah, **Clotaldo**!

Bær mig velkommen, som du altid var.

Clotaldo.

Åh! fiendtligt sætter Skiebne's Villie sig
 Imod min Fyrstes naadige „Velkommen.“

Basilio.

Hvad mødte Dig?

Clotaldo.

Et Uheld, store Hertug!

Der kunde vordet mig den største Fryd.

Basilio.

Tal videre!

Clotaldo.

See, denne skionne Yngling

Har overmodig eller uforsigtig
 Sig nærmet til hiint Taarn, og Prindsen seet.
 Og nu —

Basilio.

Vær rolig, vær kun trøstet, Ven!
 Hvad nylig havde vakt min Bredes Udbrud,
 Et ingen Brøde meer. Viid! selv jeg har
 For Alle aabenbaret Taarnets Lødom.
 Kom siden til mig, og du skal erfare
 Forunderlige Ting, og du skal være
 Den underlige Skiebnes kloge Redskab.
 Paa det at ingen Frygt for denne Fange
 Skal ængste dig, jeg hermed ham benaader.

(han gaaer).

Clotaldo.

Priis være dig og Tak, min store Fyrste!
 (affides) Min Skiebne smiler atter, men jeg vover
 Dog ei endnu, at kalde ham min Søn.
 (hoit) Unge Ven, nu er du fri!

Rosaura.

Edle Herre! Tusind Kys
 Trykker jeg paa dine Fodder;
 Dig det er jeg skylder Livet,
 Det er dit til evig Tid.

Clotaldo.

Mig du ei dit Liv kan stienke,
 Thi du har et Maal for Die,
 Som det ganske opfyldt har.
 Om en Sviig, en Haan du talte.

Dg en Mand af ædelt Sind

Ei sin Skiendsel overlever.

Wren maa tilbagevindes,

Eller Blod udvaske Pletten,

Uden Wre, intet Liv.

Rosaura.

Frygt ei, at jeg Hævnen glemmer;

Uafbrudt i Hjertets Grund

Taler den med hundred Stemmer,

Raaber høit i Drommens Blund.

Clotaldo.

Tag da her dit Sværd igien;

Kæmp for Wren, hvo der end

Falde skal for dette Bæрге.

Rosaura.

Hævn jeg nu vil derpaa sværge!

Har end han, der spotted' mig,

Al den Magt —

Clotaldo (uroelig).

Eiig, er han mægtig?

Rosaura.

Her saa stor en Magt han over,

Dg hans Stemme er saa vægtig,

At jeg frygter, den mig røver

Al den Yndest, du mig gav.

Clotaldo.

Mistillid er Venfjabs Grav;

Men Fortrolighed det vinder.

Rosaura.

Min Erkendtlighed forbinder
Her mig til, dit Ord at følge;
Hiertet drages mod dig hen,
Som du var dets bedste Ven;
Ei jeg nu vil længer dølg,
Hvo der er min Avindsmand.
Vil du da —

Clotaldo.

Frit til mig du tale!

Rosaura.

Vil du da, fra mit Fødeland
Over Bierge, over Dale
Fulgte jeg Aftolfos Spor —

Clotaldo.

Prinds Aftolfos?

Rosaura.

Er mit Ord!

Han har fremkaldt Bredens Lue.

Clotaldo.

Ham din svage Arm vil true?

Rosaura.

Farens Bægt gjør Hævnen skion!

Clotaldo (affides).

Modet straaler af hans Die.

Kiække Svend! du er min Son!

(heit) Sindet du til Mildhed boie;

Vil du, han er din Fyrste, han

Aldrig dig fornærme kan.

Rosaura.

Viid, han døbt mig kunde krænke,
 Var han end Hispaniens Drot.
 Haanligt brød han Trofskabs Lænke,
 Og med Eder drev han Spot.
 Svagt kun tolker dig min Læbe,
 Hvad der tændte Hjertets Ild;
 Smerten truer mig at dræbe,
 Hævnen blusser mørk og vild.
 Ak! jeg taler kun i Gaader;
 — Gaadefuld er denne Dragt, —
 Dog, maaskee du selv dem raader,
 Thi min Stemme fattes Magt;
 End den ei kan Alt forklare,
 Hvad jeg vil dig aabenbare.
 See, Astolfo kom hertil
 For Estrellas Haand at vinde —
 Hellig Pagt skal dem forbinde,
 Og mod mig han brød sin Eed!
 Denne Svig jeg blodigt hævner,
 Nu jeg Hadets Grund dig nævner,
 Herre! — Det var Kiærlighed!

(Hun gaar hurtigt ud).

Clotaldo.

Hør dog! Bliv! o kom tilbage!
 I min Favn du søge Trost;
 Udsø frit til mig din Klage,
 Lad mig lytte til din Rost!
 Jeg bør kæmpe for din Ære —

Grumme Dval! at denne Mand
 Skal min Hertugs Frænde være!
 — Intet Raad jeg finde kan;
 Een Ting kun jeg klarligt fatter:
 At jeg fundet har en Datter.

(Han gaar ud).

Anden Act.

En Sal paa Hertugens Slot.

Første Scene.

Basilio og Clotaldo træde ind

Clotaldo.

Som du befalede, Herre! blev det udført.

Basilio.

Fortæl, Clotaldo, hvordan Alt gik til.

Clotaldo.

Til Prindsens Fangetaarn jeg mig begav,
 Med Drikken, ved din Kundskab tilberedet;
 Den Drik, der kan udøve Dodens Kraft,
 At Jordens Herre, blot ved nogle Draaber,
 Berøves alle Sandfers, Lemmers Brug,
 Og slumrer som et Liig, endskiøndt han lever.
 Dog, før jeg lod ham nyde den, jeg søgte
 Ved dunkle Ord at forberede ham
 Paa hine store Ting, der nu ham vente.

Basilio.

Hans Mand er lys, har du mig ofte sagt,

Dg riig hans Phantasie; han fatter Alt,
Hvad du forklarer ham.

Clotaldo.

Det gjør han, Herre!

Jeg taled' om, hvorlunde mangen Gang
En Jordens Søn paa Skiebne's Bud sig hæver
Fra lavest Ringhed til en Krones Glands.
Jeg nævned' Dnen, som hans kiække Blik
Fra Dybet fulgte til de fierne Skær,
Til hine Sphærens Mulm, hvor Ilden boer,
Som den, selv et befiedret Lyn, tør hilse,
Dg ved sit høie Mod er værdig til
At herske over hver bevinget Skabning.

Basilio.

Dg Prindsen lytted glad?

Clotaldo.

Hans kiække Aand
Med Dneflugt til Jordens Høider svæved.

Basilio.

Urgierrigheden flammer i hans Bryst.

Clotaldo.

Den lænkebunden gløder, liig en Ild,
Som Jorden fængsler i sit mørke Skied.

Basilio.

Held os, at den blev fængslet!

Clotaldo.

Den forstærkes

Bed denne Evang, og bliver mere vild.

Dog ei det sømmer sig at jeg modsiger
Din Wiisdom, og de høie Stierners Udsagn.

Basilio.

Du gav ham Sovedrikken?

Clotaldo.

Som Du bød;

Dg Trullebægeret var neppe tomt,
Før Slummeren hans Dies Straaler slukked.
Som Billed paa de Dødeliges Afsmagt
Han laae der uden Liv. Vi bragte ham
Derpaa i Bognen, førte ham hertil,
Dg snart han vaagner nu i Fædrehjemmet,
Omgivet af den forestelige Glands,
Som hidtil, Herre! kun blev dig til Deel.

Basilio.

Nu venter Proven ham; dog ei blot ham,
De høie Stierners Udsagn vil jeg prove.

Clotaldo.

O, Herre! grusomt Spil med ham du driver!
Du paa hans Jøse lægger Kronens Bægt,
Den Ring, der kued tidt en kraftig Hierne,
Dg blendet ved sit Guld et ovet Son;
Dg denne Yngling skal usorberedet
Udholde Byrden, taale Kronens Glands?

Basilio.

Nu — viser han sig liig en grim Tyran,
Da sender jeg ham atter til hans Fængsel;
En Slummerdrik igien ham dysser ind,
Dg naar han vaagner, du ham forestiller,

At Alt, hvad her ham mødte var en Drom.
 Af, Ven! Hans Tid mig Himlen selv forkyndte;
 Der hænder kun, hvad forud er bestemt.

Clotaldo.

Ei Grunde mangle mig, for dig at vise,
 Hvori du feiled', Herre! — Dog, et Raad
 Ved suldført Værk er spildt. Han vaagner snart;
 Og jeg vil ile til ham.

Basilio.

Vær hans Fører;

Veiled ham, siig ham Alt; den rene Sandhed
 I Dag skal aabnes for hans dunkle Blik.

Men, nævn ham ogsaa Faren, som ham truer,
 Hvis ei med Kraft han dæmper Aandens Luer!

(gaaer).

Anden Scene.

Clotaldo bliver i Baggrunden; Clarin kommer ind.

Clarin.

Jo jeg takker, den er smuk,
 Den Modtagelse jeg nyder!
 Ingen agter paa mit Suk,
 Ingen veed, hvad det betyder;
 Skieldsord kun imod mig lyder,
 Og jeg faaer kun Hug og Stød.
 Tro jeg deelte Sult og Møie,
 Deelte Kummer, Qual og Nød
 Med min Frosken, da vi vandred

Dver Drekener og Høie.

Nu har Tingen sig forandret:
 Hende man paa dette Slot
 Viser strax al mulig Ære;
 Men, paa hende tænkes blot;
 Jo, her kan man atter lære:
 Kammerat med Hoffolk være,
 Det gaaer kun i Nøden godt;
 Men, i samme Stund de komme
 Hen i Løkkens Skød igien,
 Hedder det: Min gode Ven!
 Nu vort Fællesskab er omme!

Clotaldo (ved sig selv)

Hvis ei Synet mig bedrager,
 Staaer Rosauras Tiener der.
 (hejt) Gode Ven! hvad gjør Du her?

Clarín.

Intet, om Jer saa behager!
 Om en Plads jeg søgte blot,
 Hvor jeg, uden Stød og Spot,
 Kunde bruge Syn og Dren;
 Men saa hed det: „Slængel! Nar!“
 „Bort fra Bindvet! Bort fra Døren!“
 — Selv to Binduer jeg har,
 Klare, som en Demants Lue,
 Og, igiennem disse To,
 Dver Næsen ud at skue,
 Er vel tilladt, kan jeg troe;
 Men jeg ingensteds har No;

Her i Salen, alle Steder
 Vil man see den nye Prinds;
 Jeg er ikke saa til Sinds,
 Om min Frokens jeg kun leder.
 Nøden først os sammen bandt,
 Men i Lykken hun forsvandt.
 Herre, lad mig ydmygt spørge —

Clotaldo.

For din Frokens ei Du sørge;
 Sikker Ly hos mig hun fandt.

Clarín.

Ja, det har jeg alt erfaret;
 Hun hos dig er vel forvaret.
 Du har atter hende bragt
 Til at gaae i Dvindedragt.

Clotaldo.

Hver en Mistro vil jeg fjerne.
 Hun er nu i rolig Havn;
 Jeg om hendes Held vil værne.

Clarín.

Du har byttet hendes Navn;
 Kaldet hende Søsterdatter,
 Hun i Heihed lever atter
 Som Prindsessens Dame her.

Clotaldo.

Er den Lykke ei dig kjær?

Clarín.

Intet meer mig glæde vil,
 Tvivl ei derpaa, hoi Herre!

Men jeg selv er ogsaa til,
 Og mig gaaer det slet, desværre!
 Sult og Tørst Enhver fornemmer,
 — Een er her en Anden liig,
 Enten fattig eller riig —
 Dog mig Stakkel reent man glemmer.
 Tro mig, om man ikke længer
 Til en ussel Diener trænger,
 Dog hans Taushed tidt har Værd;
 Den bør agtes høit i Grunden —
 Han er kiendt med Hertens Færd,
 Derfor stopper man ham Munden.

Clotaldo.

Du har Ret i dine Klager;
 Snart tilfreds jeg stiller dig;
 Bliv herefter kun hos mig,
 Jeg i Dieneste dig tager.

Clarín.

Hør dog, Vrindsen nærmer sig!

(De gaae til Side).

Tredie Scene.

Sismondo træder ind i synlig Forundring, omgivet af Hoffolk
 og Pager. Clotaldo og Clarín i Baggrunden.

Sismondo.

O Himmel! hvor er jeg?
 — Mit Die sig undrende hæver;
 Kan Blikket jeg troe,
 Der rundt i det Ukiendte svæver?

Jeg gaaer i en kongelig Bo —
 I prægtige Haller jeg træder —
 Mig Tienere ydmygt omringe,
 Der forstelig Hylding mig bringe,
 Og herlige, glimrende Klæder.
 Jeg vaagned' ved tryllende Sang
 Paa Leiet bag straalende Buer;
 Utallige Bæsnere jeg skuer,
 Jeg lytter til Himlens Klang!
 Er Alt kun en Drøm, der behager?
 Et Blendværk, der Diet bedrager?
 O, Himmel! Du sende dit Lyn,
 Og sprede de skuffende Taager,
 Der hvirvle sig rundt for mit Syn!
 — Dog føler jeg grant, at jeg vaager.
 Hvor kom jeg i Slummerens Tid
 Fra Fjeldenes Mørke herhid?
 — Forgieves jeg grunder derpaa!
 Hver Tvivl vil jeg brat lade fare,
 Og hvad jeg ei nu kan forstaae,
 Vil Tiden mig vel aabenbare.

En Page (affides til en Anden).

Hvor han dog er takkefuld!

En ung Hofmand.

Nu, det kan ei andet være;
 Tænk, hvis du fra Jordens Muld
 Kom med eet til saadan Vre.

Page.

Tal engang dog til ham. Gaa!

Hofmanden (til Sismondo).

Vil Du, Sagen atter lyder?

Sismondo.

Nei!

Hofmanden.

Sig, hvad din Villie lyder.

Sismondo.

Ikke meer den bløde Sang!

Ei den fryde kan mit Dre.

Kiække Toner vil jeg høre,

Krigsmusik og Vaabenklang!

Clotaldo (træder frem).

Min hoiere Herre! Du som er den Største

I dette Land, ræk mig din Haand til Kys!

Blandt dine Tienere jeg er den Første,

Der hylde dig.

(Han kysser hans Haand).

Sismondo.

Clotaldo! — Du, som nys

I Fangetaarnet mig saa haardt behandled! —

Din Grumhed er til Vrefevgt forvandlet?

Clotaldo.

Vel maa Forvirring i din Siæl opstaae,

Vel maa din Vland ved sliig Forandring bæve,

Dg svimlende liig en Veruset gaae;

Dog flux jeg Tvivlens mørke Slør vil hæve.

Saa viid: du Hertug er i dette Land;

Din Isse prydes skal med Herskerkronen;

Dog, tusind Rædsler truet har paa Stand

Burgund og dig, saasnart du kom paa Thronen —

Sismondo.

Jeg, Hertug!

Clotaldo.

Paa de høie Stjerners Bud,
 Din Fader, kun med Landets Held for Die,
 I Fjeldets dybe Skjul dig forte ud;
 Dog Mandens Kraft kan Skiebners Villie høie.
 Din Fader har det Haab, at med Forstand
 Dg mandigt Mod du vil dig selv bekæmpe;
 Hiin Spaadoms Magt dit ædle Sind vil dæmpe,
 Dg skienke varig Fryd til dette Land.

Sismondo.

Dg Scepteret er mit?

Clotaldo.

I dine Hænder

Han overgiver det.

Sismondo.

Retmæssig Arv

Er denne Gave.

Clotaldo.

Men din Høihed ender,
 Saasnart du handler ei til Landets Lærv.

Sismondo.

Forræder! Frække Undersaat! Du vover
 At nævne Sligt, naar først du har mig sagt,
 At jeg regierer her; er Hertug over
 Burgund? — Du tør mig true, at min Magt
 Kan ende? — Den, som Fødselen mig gav,
 Dg ved din utro Færd var mig berøvet

Saa lang en Tid? — I Taarnets skumle Grav
 Du holdt mig skjult. Du har mit Taalmod prøvet,
 Min Magt du prøve nu!

(Han gaaer vred henimod ham).

Clotaldo.

Min Prinds! tilgiv,

Dg hør mig først!

Sismondo.

Mod Pligt og Landets Love

Du Navn og Stand mig dulgte — med dit Liv
 Du bøde skal!

(Han vil anfælde ham).

Adskillige Hofmænd (holde ham tilbage).

Stands, Herre!

Sismondo.

Ingen vove

At hindre mig! — Saa sandt jeg lever, den

Af Eder, der tør trodse mig igjen,

Jeg kaster ud af Vinduet paa Stedet!

Hofmændene (til Clotaldo).

Fly! Fly!

Clotaldo.

D, hvilken Nød er her beredet!

Bee Dig! Du føres frem af Hovmod's Strøm,

Dg aner ei, din Storhed er en Drøm.

(Han gaaer hurtigt ud).

Den unge Hofmand (affides).

D, jeg skal snart hans vilde Sind opægge!

Til Naseri jeg let ham bringe vil;

Astolfo lønner høit mit fine Spil —

Man skal ham snart igjen i Lænker lægge.

(heit).

Min Prinds! som Undersaat Clotaldo løb
Sin Herskers Bud.

Sismondo.

Naar Fyrsten Uret bød,
Han i at lyde ham har handlet fløt.

Hofmanden.

Ei for en ringe Tiener det sig sømmer,
At han sin Herskers strenge Bud bedømmer.

Sismondo.

Dog synes mig, at selv du vover det;
Thi jeg din Hersker er, som her befaler.

Clarín.

Hvor klogt, hvor sandt vor unge Herre taler!
Men ilde handler J!

Hofmanden.

Hvo tillod Dig

At tale her?

Clarín.

Den Frihed tog jeg mig.

Sismondo.

Siig, hvem er Du?

Clarín.

En fiæk og lystig Nar,

Vel saa god som disse Giække,
Som din Harmes Udbrud vække,
Dg ved altfor kloge Svar
Dumhed kun for Dagen lægge.
Jeg en bedre Indsigt har

J deslige fine Sager,
 Jeg forstaaer dem ei saa flet:
 Alt er smukt, hvad Dig behager,
 Prinds! Din Villie kun er Ret!

Sismondo.

Ene Du iblandt dem Alle,
 Som jeg her i Verden fandt,
 Endelig mit Bifald vandt.

Clarín.

Hvo Dig seer, fra første Stund
 Strax det maa i Tanken falde,
 Høie Herre! Man med Grund
 Dig en ægte Prinds maa kalde.

Fjerde Scene.

De Forrige. Astolfo.

Astolfo (viser Sismondo).

Hil være denne Dag, der bragte Dig
 Tilbage, Prinds, til Landets Haab og Glæde!
 Liig Morgenrodens Straaler hæved' sig
 Af Biergets Skjod, vi skued' Dig at træde
 Fra Mulmets Dyb. D, stig da, Solen liig,
 Bestandigt frem, paa Glands og Hæder riig!

Sismondo.

Gud være med Dig!

Astolfo.

Prinds! jeg agter ei
 Den Ringeagt, du viser mig — jeg gietter,
 At ei Du kender mig — men viid, at jeg

Er Prinds Astolfo, at jeg er din Fætter
Af aragonisk Art, og er din Lige.

Sismondo.

Gud være med Dig, har jeg til Dig sagt;
Hvad andet, bedre skulde jeg vel sige?
Dog, hvis min Hilsen har Dit Mishag vakt,
Saa vil jeg sige, naar vi mødes atter:
„Gud være ikke med Dig.“

Hofmanden.

Men, Du fatter

Dog sikkerlig, at Prinds Astolfo man
Med meer Høiagtelse behandler.

Sismondo.

Han

Bed dristigt Praleri min Harmе vækker,
Dg strax sit Hoved i min Nærhed dækker.

Hofmanden.

Hans Rang er høi!

Sismondo.

Dog min er større her.

Hofmanden.

Du kender ikke, Prinds! til Hoffets Sæder;
Den, som er Thronen nær, man viser Hæder;
Dg efter Dig, min Prinds! Hans Høihed der
Er Rigets Arving.

Sismondo.

Frække Usling! ti!

Dit Overmod skal være snart forbi.

(Han gaar imod ham, men standser, idet Estrella kommer ind).

Femte Scene.

De Forrige. Estrella med nogle af sine Damer.

Estrella.

Jeg tusind Gange dig velkommen byder,
 Min ædle Prinds! paa dine Fædres Borg,
 Hvor Alles Jubel ved din Ankomst lyder,
 Hvor du vil glemme Fortids Savn og Sorg.
 I mange Aar du Rigets Stotte være!
 Aarhundreder forkynde høit din Ære!

Sismondo.

Himmel! hvilket Tryllesyn
 Blender Diet, som et Lyn?
 Hvilken Ynde mod mig straal'er,
 Der opvæk'er Færd og Qual,
 Og med Solens Glands sig maaler!

(til Clarin.)

Hvo er denne Skionhed? Tal!

Clarin.

Prinds! Estrella, Hoffets Smykke,
 Og din Frænde seer du her.

Estrella.

Warmt hun onsker dig til Lykke;
 Byder dig: velkommen vær!

Sismondo.

Vel jeg kom, thi dig jeg skuer!
 Den Lykønsning, du har bragt,
 Livets Held i den er lagt.

Glæden fra dit Die luer,
 Og min hele Siæl opfylder.
 Jeg som Dagens Lys dig hylder!
 Himmelfs Fryd, at dig jeg fandt!

Estrella.

Hvor min Fætter er galant!

Sismondo.

Sødt dit Blik beruser Aanden!
 Mildt bevæget er mit Bryst
 Ved din eskelige Røst!
 Hulde Frænde! Ræk mig Haanden,
 Dette hvide Lilliebæger,
 Hvori Dagens Glands sig præger!
 Daal, at mine Læbers Ild
 Blidt ved denne Snee sig føler!

Astolfo (affides).

Ham hun møder søm og mild!
 Dødens bittere Qual jeg føler.

Sofmanden (affides).

See Astolfos Raseri!
 Jeg vil dristig staae ham bi!
 (Heit til Sismondo.)
 Herre! Stands! Du ei betænker,
 At sliig Frihed Prindsen krænker;
 Beed du ei, Estrellas Haand
 Lovet er —

Sismondo.

Med stærke Baand
 Snart din frække Mund jeg tæmmer!

Hofmanden.

Retten kun min Dom bestemmer!

Sismondo.

Denne Haand skal lære Dig:

Hvad imod min Villie strider,

Det er Uret — tro kun mig!

Hofmanden.

Paa min høie Rang jeg lider.

Sismondo.

Usting! Haaner Du min Magt?

Hvo der trodser, har jeg sagt,

Giennem Vinduet skal springe.

Hofmanden.

Hvad, min Prinds! — Jeg kan ei troe —

Sismondo.

Jeg vil eengang have Ro,

Og din Mund til Laushed bringe.

han griber Hofmanden med begge Armene, og bærer ham ud. Alle, uden Astolfo og Estrella, følge efter ham, og komme atter tilbage med ham)

Astolfo.

Hvilke Rædsler her man seer!

Estrella.

Iler, stands ham, før det skeer!

(Hun iler ud til den anden Side).

Astolfo (til Sismondo).

Min Prinds! En anden Gang Du ei bør glemme,

Kun Mennecker kan i Palladser boe,

Men vilde Dyr i Skoven have hiemme.

Sismondo.

Glem ikke du, ei Frækhed stort dig gavner;

Imod din Trods er let en Sfranke sat.
 Bøgt dig, at ei du snart et Hoved savner,
 Hvorpaa saa stolt du bæere kan din Hat!
 (Ustolfo kaster et opirret Blik paa ham, og iler ud).

Siette Scene.

Basilio kommer ind. **Sismondo.** Følget.

Basilio.

Hvad er paa Færde her?

Sismondo.

Nu, dette kun,
 En mundkaad Tiener, der var mig imod,
 Fra Vinduet jeg kasted' i en Flod.

Clarín (affides til Sismondo).

Det er den gamle Hertug.

Basilio.

Samme Stund,
 Man løser dig fra dine Lænker, vorder
 Du her, blot for et ringe Død, en Morder!

Sismondo.

Han voved' sig mod mig i Bæddestrid,
 Jeg vandt!

Basilio.

Min Søn! — jeg kom for dig at favne,
 Men finder dig —

Sismondo

Nu, har jeg maattet favne
 Din Dmhed før, i al min Levetid,
 Saa kan vel ogsaa nu jeg den undvære.

Basilio.

Din Nærhed jeg med Kummer negted' mig.
 Jeg Skiebns tunge Byrde maatte bære,
 For derved at bevare, frelse dig
 Og dette Land.

Sismondo.

Dit Bryst, til Steen forvandlet,
 Mig stødte bort. Liig Drknens vilde Dyr
 Jeg vored' op. Du grumt mig har behandlet,
 Hvad Under om mit Hierte nu dig flyer?

Basilio.

O, var jeg aldrig kommen for at høre
 Min Søns Forhaanelser!

Sismondo.

Hvi har du mødt
 Med Bredens Død for første Gang mit Dre,
 Og ved din Strengthed mig tilbage stødt?

Basilio.

Hvo kan vel, uden Gru, det Sted betræde,
 Der plettes end af Dødens friske Spor?
 Og hvo kan hvile i den Arm med Glæde,
 Der uden Affky over. Vold og Mord?
 Blev ingen menneskelig Aand dig givet,
 At kun du finder Fryd i Kamp og Død?

Sismondo.

En menneskelig Aand jeg fik med Livet,
 Du røvede mig den.

Basilio.

Jeg Skiebnen lod;

I Stierneerne jeg Fremtids Nød opdaged',
Dg forebngged' den.

Sismondo.

Af ussel Frygt,
Af Feighed, af en Anelse bedraget,
Du Faderfryd og sønlig Huld forsaged',
For selv at kunne herske glad og trykt.

Basilio.

Bebreidelser er al den Tak du skienker
For at jeg naadig løste dine Lænker!

Sismondo.

I det du løste dem, du lærte mig,
Hvor stort et Gode Du mig hidtil røved'.

Basilio.

Min Krone og mit Scepter gav jeg dig.

Sismondo.

Træt af Magten, som du længe
Døed', du mig skienker blot,
Svage Gamle! Hvad du skylder
Mig som Arving; Landets Drot
Er jeg nu, og min er Magten;
Vogt dig, at ei grum i Hu,
For de tabte Ungdomsdage
Jeg forlanger Regnskab nu!

Basilio.

Li, Forvovne! Usle Daare!
Stands dit frække Raseri!
Stort jeg feiled', ilde har jeg
Handlet, at jeg gav dig fri!

Himlen Sandhed mig forkyndte.
 Hør dog, skiondt saa kjaek du staaer,
 Stolt af Folkets Priis og Holdning,
 Hør det Raad, som til dig gaaer:
 Jordens Glands du ei bedømme
 Efter Skinnet — Fryd og Magt,
 Alt er Blendværk, Alt er Dromme!
 Vagt dig, snart du bliver vakt!

(gaaer).

Sismondo (efter et Dphold).

Er det Syner kun i Laagen?
 Blendværk kun i Maanens Glands,
 Der forblinde Sind og Sands? —
 Nei, jeg føler jeg er vaagen!
 Hvad jeg fordum var, jeg mindes,
 Hvad jeg taalte, hvad jeg leed;
 Hvortil jeg blev født, jeg veed.
 Aldrig meer min Kraft skal bindes!
 Jeg er Fyrste, skal regiere;
 Nu man skuffer mig ei mere!
 Mandens Kraft er ikke død,
 Skiondt den taug i Qual og Nød!

(Han gaaer tilbage, kaster sig paa en Stol, og falder i Tanker).

Syvende Scene.

De Forrige. Rosaura i Gruentimmerklæder; siden

Clotaldo.

Rosaura.

Ira Sted til Sted jeg flygter;
 Ustolfos Møde overalt jeg fregter;

Min Plan endnu jeg følger,
 Og, som man bød, Prindsessens Spor jeg følger.

Clarín.

Min Frøken her jeg finder,
 Og, seer jeg rigtigt, klædt som andre Qvinder.

Rosaura.

Glotaldo mig det byder;
 Det er min Pligt, at jeg hans Billie lyder;
 Han har mig skienket Livet,
 Han har Beskyttelse og Ly mig givet;
 Han værner om min Ære,
 Jeg til hans Faderblik vil Tillid nære.

Sismondo (springer op).

En Røst jeg atter hører,
 Der ved sin milde Klang mit Hierte rører.
 Jeg seer igjen en Qvinde! —
 To Dines Straaler for mit Blik oprinde —
 Ligg Himlens Lys de smile!

Rosaura affides).

Hvad seer jeg! Prindsen her? — Jeg bort vil ile!

Sismondo.

Standts dine Fied, du Hulde!
 Len min Beundring ei med Trods og Kulde.
 Lad ei din Dpgangs Lue
 I samme Dieblik med Nedgang true,
 Skiul ei din Morgenrøde —
 Hvorledes? Kiendte Træk mit Die møde!

Rosaura.

Forundret seer jeg atter
Et Ansyn — vel bekendt — dog ei jeg fatter —

Sismondo.

Vi mødtes før i Livet!

Rosaura.

Dog ei af Glands og Herlighed omgivet,
Som nu — (affides.) Hvor uforsigtigt!
Jeg glemmer, at forstille mig er vigtigt.

Sismondo.

Kun dunkelt er mit Minde.

Hvo er du, hulde Barn?

Rosaura.

Estrellas Tienerinde;

Et Bæsen fra det Fjerne,
Bragt til Burgund ved Hoffets lyse Stierne.

Sismondo.

Du lyser selv! Du tindrer!

Du er en Sol, der Hjertets Veemod lindrer.

— Hvor er du riig paa Glæde,

D Jord, naar flige Bæsnere dig betæde!

Clarín.

Af, tro mig, hoie Herre:

De Roser mange Torne har, desværre!

Sismondo.

En Rose! — Du fremstilled

Den rette Blomst! Ja, den er Skionheds Billed.

I favre Rosenkinder,

Jeg Eder saae, men kendte ingen Qvinder!

Jeg forhen aldrig skued'
 Den Rødme, som paa Qvindens Nasyn lued'
 Jeg henrykt aanded' Duften
 Af Rosens Bøger, der opfyldte Luften;
 Hiin Velklang ei jeg kierdte,
 Som hendes Rosenmund i Luften sendte.
 Du Ekionne! lad den lyde,
 Den hulde Røst, der kan mit Hierte fryde!

Rosaura.

Min ædle Prinds! Du taale
 At jeg gaacr bort herfra.

(Hun vil gaae).

Sismondo.

O, Lysets Straale!

Hvi vil du brat forsvinde?

Elotaldo (træder ind; affides).

Hvorledes! Her jeg skal Rosaura finde!

Sismondo.

Saa hurtigt bort du flygter?

Rosaura.

Min Herckerinde savner mig, jeg frogter.

Sismondo.

Jeg vil, at du skal blive!

Rosaura.

Min Prinds! ei du mig kan Befaling give!

Sismondo.

Du trodser mig, du Svage!

Nu skal du blive her!

(Han griber hendes Haand.)

Clotaldo (træder frem; med Stolighed).

Min Prinds! tilbage!

Sismondo.

Du tør dig atter nærme?

Forvoynne Dding!

Rosaura (til Clotaldo).

Du mig huldt beffierme!

Clotaldo.

Jeg kom, for dig at bede,

Min Prinds! at du nedkuer Sindets Brede;

Du Hjertets Mildhed vise,

At dette Land dit Herredom kan prise;

O, drag din Haand tilbage!

En ædel Siæl ei kæmper med den Svage.

Sismondo (Slipper Rosauras Haand.)

Man Fyrste her mig kalder,

Dog Trods jeg moder af hver Stand, hver Alder.

Skal jeg som Herfker byde,

Da skal, ved Himlen! Alle her mig lode!

Clotaldo.

En Herfker Retfærd ove!

Ihi ofte kan et Blund ham Magten rove:

Da ftraaler ffont hans Minde,

Om end hans Glands og Vælde maa forsvinde.

Sismondo.

Hvad! Atter denne Tone?

Som om din Naade ffont mig min Krone;

Jeg vil din Tunge binde;

Ei du skal fee, hvor snart min Magt vil fvinde.

(Han trækker sin Dolk ud og jærer hen imod Clotaldo, der synker i Knæ; dog standser han Dolken ved at gribe om Sismondos Arm).

Rosaura.

Hil Hielp! til Hielp! O, Himmel!

(Hun iler ud).

(Følget trænger sig frem i Forgrunden).

Sismondo.

Boy ei at røre mig, du frække Brimmel!

Clotaldo! Slip mig Armen!

(Følget standser.)

Clotaldo.

Ei selv jeg fører mig din Dolk i Barmen.

Ottende Scene.

De Forrige. *Astolfo*, derpaa *Basilio* og *Estrella*.

Astolfo (iler ind).

Hvordan? Dit Baaben rettes

Mod dette Bryst? — Dit blanke Staal skal plettes

Med Blod, som Dødens Landsø

I denne Oldings Aarer snart vil standse?

Sismondo.

Forræderen skal bøde!

Astolfo.

Jeg til hans Forsvar vil dit Angreb møde!

(Han trækker sin Kaarde og gaaer imod Prindsen, der ligeledes trækker sin.
De fegte.)

Clotaldo (idet han reiser sig, til *Astolfo*).

Min Prinds! Hans Liv Du skaane!

(*Basilio* og *Estrella* komme ind).

Basilio.

Hvo tør med Sværdslag Tyrsteborgen haane?

Estrella (nærmer sig de Stridende).

D, standser! Holder inde!

Sismondo.

Bed denne Bøn min Harmes maa forsvinde.

(Han og Astolfo sikke deres Kaarber i Eleden).

Astolfo (til Basilio).

Jeg Værgen greb i Nøden;

Clotaldo, Herre! truet blev med Døden.

Sismondo.

Slig Straf tilkom den Frække!

Basilio.

Kan hvide Haar din Vrefrygt ei vække?

Clotaldo.

Det, Herre! var kun mine.

Basilio.

Hans Barndoms Leder!

Sismondo.

Tænk ei, Hertug! Dine

Har større Værd for mig. Kun Eder skylder

Jeg denne Harmes, som mit Væsen skylder.

Den Slave, som J længe holdt i Lænker,

Som J har ægget selv til Raseri,

Han ingen Skaansel sine Voldsmænd skienker,

Naar endelig hans Kraft er bleven frei!

(Han gaaer ud i Baggrunden)

Basilio.

Clotaldo! her er ingen Tid at spille;

Dys ham i Slummer før det er for sild.

Hans vilde Rasen truer mine Dage,
 Han maa i Fængslets dybe Skjul tilbage.
 (Han gaaer med Et aldo og Følget.)

Niende Scene.

Astolfo. Estrella, lidt efter Rosaura.

Astolfo.

Hvor fielden dog man skuer
 Et Bærsel lyve, naar med Dndt det truer;
 Men lover det os Glæder,
 Fremtiden ofte grumt det søndertræder!
 Hiin vilde Aand man nu for evigt fængsler;
 Bekræftet Astrologens Bærsel staaer —
 Men hvilket Haab er vakt for mine Længsler?
 Siig, hvilken Trost I for min Fremtid spaaer?

Rosaura (kommer frem i Baggrunden).

Astolfo seer jeg! Ham! ham og hans Brud:
 Ja, dem jeg seer! — og holder Livet ud?

Estrella.

Åk, Prinds! i denne Stund en Gysen bæver
 Igiennem mine Nerver; i mit Bryst
 Boer Beemod; Sorgens Mulm for Diet svæver,
 Og Skrækkens Torden døver Omhedes Røst.

Astolfo.

Hvorover sliig Forvirring?

Estrella.

I kan spørge?

De Rædsler, jeg var nylig Vidne til —

Astolfo.

Vær rolig! Snart man atter lænke vil
Det vilde Dyr.

Estrella.

Åh, maa ei Siælen sørge,
Naar Herrens ædle Bænk man seer fortabt;
Den Mand, han danned' efter eget Billed,
Det Skionnesse, det Bedste, han har skabt,
Naar Alt man seer forstyrret, knuust, forvildet
Ved Andres Svaghed, Grumhed, Uforstand —

Astolfo.

Jeg troer i Sandhed, at den unge Mand
Har vundet Eders Gunst.

Estrella.

Medlidenhed

Et sølsomt Bryst ei quæle kan.

Astolfo.

Den grændser

Saa nær til Kiærlighed.

Estrella.

Min Prinds! — Jeg ændser

Ei flige Daarfskabs Død; men ledes ved
Den Uttring til en grundet Mistro her.
Vil mig det Billed nu, I skulde der
Ved Eders Bryst.

Astolfo (forlegen).

Prindsesse! Ikke meer

Jeg har det hos mig.

Estrella.

Vel, I maa det hente!

Jeg har ei Fred, før jeg det Villed seer.

Gaa kun, min Prinds! jeg Eder her vil vente.

Astolfo.

Hver Mistro lettelig jeg fletter ud;

Jeg iler bort og lyder Eders Bud.

(han gaaer).

Tiende Scene.

Estrella. Rosaura.

Estrella (ved sig selv).

Vel at han gif! — Ak, hvor mit Hierte banker.

(Hun seer sig om og bemærker Rosaura).

Astrœa!

Rosaura.

Min Fyrstinde!

Estrella.

Nærm Dig kun.

(affides). Jeg vil dog høre hendes Raad og Tanker.

(heit). Kom lad os tale sammen her en Stund.

Ekiøndt kun i føie Tid jeg end dig kiender,

Mit Hierte sig fortroligt til dig vender.

Rosaura.

Prindsesse! Du mig ærer —

Estrella.

Lyb og flog

Din Pande hæver sig. Dit Die luer

Af Aandens stærke Flammer; som en Bog
 Med herligt Indhold jeg dit Afsyn fluer.
 Skjøndt ei jeg har den læst, jeg høit den agter,
 Jeg veed, den gemmer mangen deilig Sang;
 Jeg som en gølden Harpe dig betragter,
 Skjøndt taus, jeg aner klart dens hulde Klang.

Rosaura.

Din Tales Klang jeg hører, min Forstinde!
 Huldselig er din Røst, og mildt dit Ord;
 Dog Aanden dunkel, som i Talen boer.

Estrella.

Nu, jeg vil tale aabent med dig; giv
 Mig aabent Svar.

Rosaura.

Befal din Tienerinde —

Estrella.

Nei, vær mig en Veninde. I dit Liv
 Du meget har erfaret; dette jeg
 Har læst i dine Blik. Nu siig mig, kiender]
 Du Kiærlighed?

Rosaura.

O, Held mig, om jeg ei
 Den havde kiendt!

Estrella.

Jeg hører dig at svare
 Med Beemod; du mig nærmere forklare —

Rosaura.

Den er en Ild, som dybt i Hjertet brænder,
Indtil det, brændt til Kul, ei mere flaaer.

Estrella (lægger sin Haand paa hendes Hjerte).
Dit flaaer endnu.

Rosaura.

Af Smerte kun det hæver,
Men det er koldt og dødt.

Estrella.

Min Frygt sig hæver,
Dg dine Ord mig bittere Dvaler spaaer.

Rosaura.

Dog nytter intet Barsel; Skiebnen vinker,
Dg Ingen trodser den. Ja, tro du mig,
Jeg kiender denne Magt, hvis Straale blinker
Med himmelsk Trolleglands og blender dig.

Estrella.

Dens Kraft jeg aner, men endnu den ei
Forblindet' mig.

Rosaura.

Har først den fundet Bei
Ind i dit Bryst, Du kan ei bort den sende.

Estrella.

En Følelse jeg sporer, dog jeg veed
Ei at forklare den; imellem Tvende
Den vakler — kan det være Kiærlighed?

Rosaura.

Du mellem To kan vælge, min Fyrstinde?

To Tølelser i Een sig skal forbinde?
Umueligt!

Estrella.

Det jeg mener ikke heller;
Jeg veed kun ikke ret, hvem Luen gielder.

Rosaura.

Kiærlighed er ei, hvor Tanken
Bakler, mellem To er deelt;
Kun hvor Hjertet hen sig giver
Uvilkaarligt, udeelt, heelt.
Der kun, hvor den eiste Gienstand
Er os Livet, er os Alt,
Og alt Andet Intet, uden
Det, hvorpaa hans Dje faldt;
Blomsten, som hans Blik har stuet,
Sporet af hans kiække Fied,
Strengens Guld, hvortil hans Stemme
Toned' sødt om Kiærlighed;
Myrthens Løv, Platanens Blade,
Naar de mildt ham Skygge bød;
Busken, som han utaalmodigt
Bed sin Ankomst giennembrød;
Helligt er hvert Sted paa Jorden,
Hvor han gif og hvor han kom;
Hjertet hvert et Minde holder
Som en kostbar Helligdom!

Estrella.

Astrœa! Dal ei meer! I dine Dred
En ukiendt Fryd og ukiendt Smerte boer.

Din Tale ængster mig. Ak, lad der skee
 Hvad end der vil — nu kan ei her jeg blive;
 Jeg kan ei Prindsen møde, ei ham see!
 I denne Stund jeg intet Svar kan give!
 Veninde! Bliv du her, og tag imod
 Et Billed, som mig Prindsen vilde bringe.

Rosaura.

Fyrstinde! Jeg?

Estrella.

Siig ham, jeg overlod
 Den Sag til dig. — Jeg kan ei nu betvinge
 Det Dyrer i mit Sind —

Rosaura.

Estrella! mit —

Estrella.

Din Aand er snild; tal du med Prindsen frit!

(Saaer.)

Ellevte Scene.

Rosaura; lidt efter Astolfo.

Rosaura (alene).

Havet ligger, som Stormen hæver,
 Svulmer Hjertet i mit Bryst;
 Som Orkanen, som den vilde
 Brænding imod Klippens Kyst;
 Ligger en Torden giennembæver
 Vilde Jolelser mit Sind —
 Og jeg skal ham see? — ham møde?

(Hun seer sig om.)

See! han er der — træder ind —

Hist bag Pillen Skiul jeg søger —
 Høie Himmel! Giv mig Mod!
 O, med Klogskabs Tis Du køle
 Disse Flammer i mit Blod!

(Hun gaaer tilside).

Astolfo (kommer ind, seer sig om, og betragter derpaa Billedet, som han har i Haanden.)

Hun er her ei. Endnu engang jeg kan
 Mit Die til det hulde Nafsyn vende —
 Du Flammeblik, som ene var i Stand
 Til dette Hjertes Kiærlighed at tænde!
 Rosaura! elskte Mo! for sidste Gang
 Din Skygge hilser mig. — Paa Tankens Binge
 Jeg sender mit Farvel — min Tyrsterang,
 Min Glands jeg maa det sidste Dffer bringe!

(Rosaura nærmer sig, han vender sig om til hende).

Her, Prindsesse! bringer jeg! —
 Gud, Rosaura! Dig jeg skuer!
 Eller, kun en Aand, der teuer,
 Kun et Syn, der skuffer mig?
 Rosaura.

Ederes Høihed —

Astolfo.

Denne Stemme

Som jeg ingentid vll glemme,
 Den er hendes! — Elskte, svær!
 Rosaura.

Høie Prinds! Min Herskerinde
 Mig et Vrind paalagt har —

Astolfo.

Lad Forstillelsen dog svinde.
 Kærligheden i mit Bryst
 Raaber høit med Sandheds Røst:
 Min Rosaura!

Rosaura.

Her man kalder
 Mig Astræa; ei jeg veed,
 Hvi paa andet Navn I falder.
 Gengang jeg Rosaura hed,
 I min Glædes Blomsterdage;
 Dog, hvert Minde brat forsvandt;
 Selv mit Navn er ei tilbage.

Astolfo.

Elfte! som jeg atter fandt!
 Grum, ubøielig vor Skiebne —
 Den, som Ingen byder Trods —
 Snart for evig skiller os;
 Dog med Kraft vi Varmen væbne!
 Sønderknuust jeg Dig forlod
 Og mit elskte Fædterige;
 Bøved' ei Farvel at sige —
 Med mit Haab forsvandt mit Mod.
 Ei mit Vanvids Qual du fatter;
 Vilde jeg foer ad Veien hen —
 Dog, nu møder jeg dig atter!
 Skiebnen samler os igjen!

Ræk mig Haanden som et Pant,
 At Tilgivelse jeg fandt.

(han vil tage hendes Haand.)

Rosaura.

Bort, Forvovne! — Jeg tilgive?
 Jeg forsonlig række Haand?
 Eviigt Had mig skal oplive,
 Had kun flammer i min Aand!
 Viid, da Livets Fryd var blegnet,
 Dengang dig jeg troløs saae,
 Brat jeg var i Doden segnet,
 Dybt i Gravens Blund jeg laae,
 Hvis ei Hævnens vilde Lyft,
 Havde styrket dette Brevst.

Astolfo.

Mig du hader og forfølger?

Rosaura.

Ei mit Hiertelag jeg dølger,
 Ei det Nag, der hid mig drev.
 Med det sjerne Maal for Die,
 Som mig Hævnen foreskrev,
 Ei jeg agted Reisens Moie.
 Over Spaniens Grændsefælde,
 Giennem Dale uden Spor,
 Uafbrudt jeg fremad ilte;
 Mangen Gang paa steenhaard Jord
 Jeg mit trætte Hoved hvilte;
 Ræk jeg trodsed Floders Vælde;

Intet standsede mit Fied —
Hævnen lokked mig affted!

Astolfo.

Rædselsfuldt er dette Møde!
Hvordan vil du, jeg skal bøde?

Rosaura.

Viid, Forræder! du skal døe!
Ingen Fader, ingen Frænder
Kæmper for den unge Mø —
Kun som Qvinde du mig kiender;
Men din Troløshed paa Stand
Mig forvandlede til en Mand.
Stolte Ridder jeg undsiget
Herved dig paa Liv og Død;
Om min Arm i Styrke viger —
Husk, den fører Hævnens Stød!

Astolfo.

Stands, Rosaura! vildt du taler,
Truer mig i Kaseri,
Bed dit Hiertes bittre Dvaler.
Ei min Elskov er forbi,
Skiondt af Kummer dybt nedboiet,
Jeg mig efter Skiebnen føied.

Rosaura.

Kalffe! Mindes du hiin Eed,
Som du svor, dengang jeg skienked
Dig mit Billed, og det lænkede
Om din Hals med Kiærlighed?
Ikke jeg dit Løfte glemte —

Men du spotter selv dets Minde —
 Du mit Billedet bestemte,
 For en anden Elskerinde!

Astolfo.

O, Rosaura! hør mig!

Rosaura.

Nei!

Giv mig Billedet tilbage.

Astolfo.

Billedet? det kan jeg ei!

Rosaura.

Vel, min Haand det selv kan tage!

(Hun griber det i Astolfos Haand, dog uden at han slipper det).

Astolfo.

Viid, det evigt mit skal blive!

Rosaura.

Flux du atter mig det give!

Tolvte Scene.

De Forrige. Estrella.

Estrella.

Hvad er dette?

Rosaura.

Min Fyrstinde!

Billedet —

Estrella.

Astolfos?

Rosaura.

Nei —

Astolfo (affides til Rosaura).

Ei, Rosaura, røb mig ei!

Estrella.

Tal, Aſtræa!

Rosaura (fatter fig).

Du vil finde

Alt beſynderligt — men viid —

Mens vi her om Konſten taled',

Mindes jeg, i fordums Tid

Er mit eget Billed malet.

Dette Ord er neppe ſagt,

Før han det at ſee begierer:

Prindsens Dnske hoit mig ærer —

Billedet jeg flux har bragt;

Dog Bekymring det mig voldet,

Det Portrait, jeg gav ham hen,

Prindsen end i Haanden holder,

Wil ei give det igien.

Estrella.

Hvad, Astolfo? Hvilken Klage!

Rosaura.

See kun ſelv, om det er mit.

Astolfo.

Vel jeg giver det tilbage!

(Han rækker Estrella Portraitet).

Estrella.

Ja, det ligner — det er dit!

(Hun giver det til Rosaura, og taler sagte med Astolfo.)

Rosaura (affides).

Ha, det lkkedes! Ei meer
 Ved den Falskes Bryst det hviler;
 Aldrig meer hans Blik det seer!
 Med mit Bytte bort jeg iler.
 Trods hans Vælde, trods hans Rang,
 Jeg har seiret denne Gang!

(Hun iler ud).

Estrella.

Giv mig nu det andet Billed,
 Som I før mig lovet har.

Astolfo.

Ik, Prindsesse!

Estrella.

Intet Svar!

Kun Portraitet.

Astolfo.

Som forvildet,

Nedtrykt dybt af Skam jeg staaer.
 O, tilgiv mig, min Fyrstinde!
 Billedet jeg ei kan finde.

Estrella.

Troer I, jeg i Blinde gaaer?
 Skuffet blev jeg tvende Gange;
 Ei det oftere vil skee.

Aldrig meer jeg skal forlange
 Denne fieldne Skat at see.
 Ei jeg ændser, hvem I hylde,
 Intet Regnskab mig I skylder!

(Gaaer).

Astolfo.

Hør mig blot! Prindsesse, bliv!
 Ha, Rosaura, hvilken Jammer!
 Grunt du truede mit Liv —
 Døden alt mit Hierte rammer!

(Gaaer ud til den modsatte Side).

Trettende Scene.

Skuepladsen forandres til den vilde Egn ved Taarnet, som i første Scene.
Sismondo, sovende paa en Barestol, klædt som i første Act, bæres
 ind af **Clarín** og nogle andre Tjenere, der sætte ham ned ved den ene
 Side i Forgrunden. **Clotaldo** følger dem. Aftenen begynder.

Clotaldo.

Her lad ham hvile. Sætter her ham hen!
 Hans Stolthed og hans Dvermod skal ende
 Som det begyndte. Lænker ham igjen!

(Tjenerne lænke ham).

Clarín.

Sov kun roligt! Luk dit Øie!
 See ei meer til Jorden hen!
 Hvis du aabner det igjen,
 Slet kun lønner sig din Moie:
 Nys du stod med Kronens Smykke,
 Bar af Pragt og Glands omgivet,
 Smiger, Hyliding man dig gav;

Stakkels Prinds! Hvad var din Lykke?
 Ak! en Skygge kun af Livet,
 Dødningskæret om en Grav!

Clotaldo.

Clarín! — dengang jeg dig min Naade gav,
 En Egenskab jeg ventede at du eiede,
 Som var Betingelsen; den mangler dig.
 Viid, Taushed kun er Nøglen til den Gunst,
 Som Jordens Smaafolk søge hos de Store. —
 Da Skiebne underligt dig har indviet
 I mangen vigtig Sag, saa kan jeg ikke
 Beholde dig ved Hoffet. Du maa blive
 I dette Taarn, og gjøre Prindsen Selskab.

Clarín.

Hvordan! hvorledes, Herre! — Vilde jeg
 Min Fader da tillivs? Har nogentid
 Jeg kasted Folk i Vandet giennem Bindvet?
 Jeg blive her! Umuligt? Herre, nei!
 Jeg er ei meer mig selv! — D, svar mig Herre!

Clotaldo.

Du er Clarín, som du altid har været!
 Du kan ei tie, og maa blive her.
 Hid! griber ham, og fører ham i Taarnet!

Clarín.

Hvo vil Munden sammenknibe
 Naar han ei har Mælet tabt?
 Hvi blev en Trompet, en Pibe,
 En Basun, en Fløite skabt?

Naar en Clarinet ei lyder
 Ingen den i Verden fryder,
 Og hvad er Clarin paa Jord,
 Naar man horer ei hans Død!

(Han feres ind i Taarnet).

Fiortende Scene.

Sismondo. Clotaldo. Basilio (træder frem, (indholdet i
 en Kappe.)

Clotaldo.

Min Hertug!

Basilio.

Mig Nysgierrigheden drev

Herhen; siig, hvor er Prindsen?

Clotaldo (viser hen til ham).

End han slumrer.

Basilio.

Ulykkelige Son! Til Rædsel født

I et usaligt Dieblif!

Clotaldo.

Han taler

I Søvne. Drommespil hans Sind bevæger.

Basilio.

Nu, lad os lutte til hans dunkle Død.

Sismondo (i Søvne).

Bærdig Gyreste er kun han,

Der forjager Tyranniet —

Hvo der smigred' en Tyran,

Han skal være Døden viet,

— Dø, Clotaldo, sligt du øved' —

Bei dig, Fader! knæl i Stovet!

Clotaldo.

Mig truer han med Døden!

Basilio.

Bed hans Fod

Jeg knæle skal — o vilde Dvermod!

Sismondo (som før).

Hvilken Jubel! Hør det klinger:

„Dig, Sismondo, prise vi!

Fryd og Lykke du os bringer,

Held os! du er atter fri!

Naaden er kun Retfærd's Bud,

Fra din Throne bred den ud“ —

(han vaagner)

Paa Thronen — jeg? Hvad seer jeg! Gud, hvor
er jeg?

Basilio.

Her tør jeg ikke længer dvæle. Hift

Bag Skiuilet jeg hans Adfærd vil betragte.

(Han gaaer tilbage).

Sismondo.

Jeg er fængslet! er i Lænker

Atter her tilbagefødt?

Taarnet og de gamle Mure

Har igien mit Die mødt.

Stumrende jeg Lykkens Bæger

Har med salig Belløst tomt;

Jeg var Hersker, jeg var Første.

D, hvor selsomt har jeg drømt?

Clotaldo.

Du længe sov et har; er det nu Tid
At vaagne?

Sismondo.

Ja, Clotaldo! det er Tid.

Clotaldo.

Den hele Dag du slumred. Mindes du
Om Drønen talte vi, der høit sig svinged'
I hine Skyers Kreds? Mit Blik den fulgte,
Indtil du slumred ind paa Lei et her.
I al den Tid du vaagned ikke?

Sismondo.

Nei!

Endnu jeg vaager ikke. Drømmens Minde
Saa klart endnu for Sjælens Dje staaer,
At heller vil jeg troe, Alt om mig her
Et Drømmesyn, end at hiin Drøm var Tant.

Clotaldo.

Siiig, hvad drømte du, Sismondo?

Sismondo.

Hvad jeg drømte? Al, jeg vaagned
Paa en blød og pragtfuld Seng,
Broget, fløen, liig Foraarsteppet,
Paa en deilig Blomstereng.
Tienere rundt om mig knæled',
Fanged' Ordet af min Mund,
Og du selv mig høit forkyndte,
Jeg var Arving til Burgund.

Clotaldo.

Siig, hvad Løn for dette Budskab
Du mig gav?

Sismondo.

Den var ei god.

Jeg Forræder hoit dig kaldte,
Jeg dig efter Livet stod.

Clotaldo.

Imod mig du var saa grusom?

Sismondo.

Hævnens Drift jeg fulgte kun;
Dog en Kvinde mig formilded'
I den grumme Banvids Stund.
Hende elsker jeg, Clotaldo!
Tro mig, om alt Andet svandt,
Hiertet giemmer dette Minde,
Deri kun jeg Sandhed fandt!

Clotaldo.

Hvor uret handled du, at mod din Lærer,
Din Barndoms Ven, du foer saa grusomt frem.
En ædel Siel endog i Dromme ærer
Retfærdighedens Bud og lyder dem!
Lær da ved denne Drom med Kraft at tvinge
Dit vilde Sind og Hovmod's Drævinge!
(Han gaar tilbage, Bassilio meder ham, de forlade Scenen).

Sismondo (allene).

Han har Ret! — Ja disse Luer
Vil jeg dæmpe i mit Bryst!

Denne stolte Hersekelyst,
 Denne Trods jeg underkuer.
 Hvad i Drømmens Stund jeg skuer,
 Aldrig meer mit Die troer!
 Mig Erfaring maatte lære
 Paa den underfulde Jord,
 Hver kun drømmer den at være
 Som han er: En Konge troer
 Han er Konge; af! han drømmer,
 At han staaer paa Høihedstinden,
 Hyltingsbægeret han tømmer,
 Priis og Emiger mod ham strømmer, —
 Alt dog skrevet staaer i Binden,
 Og i Dodens Drom forgaaer.
 See, den Rige i sin Lykke
 Troer det Guld, ham Skiebnen giver,
 Hans for Evigheden bliver;
 Drømmens Spil han ei forstaaer.
 Den, som Nød og Armod trykke,
 Drømmer, han er fattig kun;
 Een kun drømmer om sin Hæder,
 Een, ham Wiisdorns Væld blev skienket,
 Een, han blev til Hjertet krænkert,
 Een, han nyder Livets Glæder —
 Alt er dog et Drømmeblund!
 Nu jeg drømmer, jeg er lænkert,
 Nys jeg drømte, jeg var frei;
 Jeg var Fyrste, kunde byde,
 Hver sin Hylдинг maatte yde,

Kaste Blomster paa min Sti. —
 Hvad er Livet? Kun en Skygge,
 Kun et Daarskab, Raseri!
 Blendværk, som i Taager svømme,
 Bolgeskum paa Tidens Strøm;
 Ja, vor bedste Fryd er Drømme,
 Og selv Drømmene kun Drem

(Han gaaer ind i Taarnet).

Credie Act.

Det Indre af Taarnet.

Første Scene.

Clarín, allene, siddende paa en Bænk; siden en Hovedsmand og nogle Krigere.

Clarín (allene).

Saa jeg skal i Taarnet blive?
 Og hvorfor? — Fordi jeg veed
 Altfor meget, medens Andre
 Ofte haarde Straffe leed,
 Naar de altfor lidet vidste.
 Ja saaledes gaaer det tidt,
 Mangen Een til kort kan komme
 Med for meget, som for lidt.

(han reiser sig).

D! jeg selv mig ret maa ynke —
 Ingen Andre kan det her;
 For jeg er i daarligt Selskab —
 Muus og Rotten — Hvad er det?

D, jeg troer det er en Lærke!
Ja, af ja! Den har det godt.

(han lytter).

Lærken? — Nei, Horn og Trompeter —
Evs! — D nei, det synger blot
For mit Dre, fordi Leiet
Var i Nat saa meget slet;
Efter daarlig Soven følger
Daarlig Vaagen — Hvad er det?
Hvad kan det være dog?

(Krigsmusik, Raab og Bulder udenfor).

En Stemme udenfor.

Spræng Døren her!

Han er i dette Fængsel! Trænger ind!

Clarín.

De sige, jeg er her — ja, det er vist!
Dg de vil sprænge Døren — det er meer,
End jeg har kundet vente.

Stemmen (som før).

Fremad Brødre

(En Hovedsmand og nogle Soldater trænge ind).

En Soldat.

Her er han! Her!

Clarín (trækker sig tilbage).

D, nei, her er han ikke!

Hovedsmanden (træder frem og knaler).

Tillad os Herre!

Clarín (affides).

Han har druffet godt!

Hovedsmanden.

Du er retmæssig Fyrste her i Landet!
Thronarving til Burgund! Kun dig vi hylde!

Alle Krigerne.

Vor høie Fyrste leve!

Clarín (ved sig selv).

Er maaskee

Det Brug i dette Land, at daglig man
En Hertug vælger, og mod Aften stikker
Ham ind i dette Taarn? — Nu! jeg maa see
At spille Fyrste da, saa godt jeg kan.

Hovedsmanden.

Saa mange, Herre! som du her os seer,
Erklæred vi den gamle Hertug, aldrig
Vi hylde vil Afstolfo, men kun dig.

Clarín.

J taler dristigt med den gamle Hertug.

Hovedsmanden.

Det Trofskab er mod Landets gamle Stamme.

Clarín.

Nu, var det Trofskab? — Ja, saa lad det gaae!

Hovedsmanden.

Modtag igien dit Rige; Kronen venter —

Alle.

Esimondo leve!

Clarín (affides).

Sagde de Esimondo?

Nu, jeg kan tænke mig, hver nybagt Hertug
Saaer dette Navn; og Navnet, det gjør Manden.

Anden Scene.

De Forrige. *Sismondo* (træder ind).

Sismondo.

Hvo nævner her *Sismondo*?

Clarín.

Au! mit Rige

Var snart til Ende.

Hovedsmanden.

Hvo er her *Sismondo*?

Sismondo.

Jeg er det!

En Soldat (til Clarín).

Hvad! Du, frække *Nar*! har vovet
At kalde dig *Sismondo*?

Clarín.

Nei, *I* selv

Har givet mig det Navn; og *I* kan være
De frække *Narre* selv! Jeg er det ikke!

Hovedsmanden.

Sismondo! hoi *Fyrste!* hine *Faner*
Du vaie seer, de ere dine. Du
Vor *Hertug* er. *Udlænderen* vi aldrig
Som *Rigets* *Arving* hylde, mens en *Uetling*
Af *Landets* *Stamme* lever. Træd da frem
Iblandt dit længselfulde *Folk!* En *Hær*,
Der stedse vover, dig paa *Sletten* venter.
Frihed og *Kronen* vinke dig; og *Haab*
Om *Seier* vække hine *Jubelraab.*

Mange Stemmer (udenfor).

Sismondo leve!

Stemmer (i det Fjerne)

Høit Sismondo leve!

Sismondo.

Hvilke Raab! vil Drømmen atter
 Vinke mig i Verden hen;
 Ud til Jordens Færd igien,
 Som min Tankes Dyb ei fatter?
 Svæver atter for mit Sind
 Drømmebilleder, som male
 Thronens Glands og Borgens Sale,
 Men for Dagens Straaler svinde
 Liig en flygtig Morgenvind?
 — Kampens Søn vil med sin Tale
 Lokke mig i Slaget ind —
 Nei, han skal mig ei forblinde!
 Høihed frister ei mit Sind.
 — Ei, du raske Klang! Forgieves
 Kalder dine Raab. Forsvind
 Trylleglands, som for mig hæves!
 Jordens Lykke varer kort;
 Den er taaget, veemodblandet,
 Liig en Svale over Vandet
 Altfor snart den flager bort!

(langt borte høres krigerisk Musik).

Hovedsmanden.

O Prinds! Isald du troer vi skuffe dig,
 Vend Diet da til hine Skarers Luer

Af tusind Sværd, som dine Fiender truer,
 Af tusind Liv, der villigt offre sig,
 Af tusind Blik, der stirre mod dit Fængsel,
 Hvor, fuld af Tvivl, du skuffer deres Længsel.

Sismondo.

Saa klart jeg een Gang før har skuet Alt,
 Og dog jeg drømte.

Hovedsmanden.

Drømmen vorder Sandhed!

Bed Anelser bebudes store Ting.

En Soldat.

O, følg os, Herre! Lad ei fremmed Vold,
 Lad ingen fremmed Hersker Landet kue!

Sismondo (efter et kort Ophold).

Hvi kan min Villies Kraft ei streng og kold
 Bortvise dig og slukke Barmens Lue?

Men, naar den Rost der beder, er et Folk,
 Hvo kan da trodse den og Afslag give?

Belan da, hør mit Svar, du Hærens Tolk!

Bed Folkets Bøn jeg kan ei uort blive.

Blev end mit høie Maal kun Drommespil,

For Landets Frihed kæækt jeg kæmpe vil!

(Trompetstød udenfor; Sismondo gaaer ud af Taarnet, fulgt af de
 Lvrige).

Tredie Scene.

En Sal paa Slottet, Rosaura kommer ind, lidt efter Clotaldo.

Rosaura.

Hvor længe kan en Siæl i Marter brænde,
 For Døden vil dens bittere Qualer ende?

Hvi lukker Graven fold sit trygge Ly,
 For den, der gierne i dens Favn vil tve?

Clotaldo (kommer hurtig ind fra Baggrunden).

Du her, mit Barn? Har du ei seet hans Høihed,
 Vor Hertug?

Rosaura.

Han er i sit Cabinet;

Prindsessen lod han kalde — der hun møder
 Astolfo.

Clotaldo.

Vel! (han vil gaae).

Rosaura.

Vel! — Hør det, høie Himmel!

Han svarer, vel! D, hvilket Dolkefød
 Er i et ringe Ord! Estrella bindes
 Nu til Astolfo, Aragoniens Prinds,
 Min Brudgom. Vel, forstødte Skabning, ti!

Clotaldo.

Mit elskte Barn! tilgiv mig. Folket, Riget
 Har fængslet hver en Tanke i min Siæl.
 D, dæmp din Sorg, min Datter! Vilde Rædsler
 Og Borgerkrig os truer; Prinds Sismondo
 Befriet er, og Folket er i Oprør.

Rosaura.

Er der ei Oprør i min egen Siæl?
 Tag du hvert enkelt Bryst hos dette Folk,
 Ei eet du finder oprørt som mit Indre.
 Ak, Folket! Alle kæmpe der som Een,
 Og Een som Alle. Den forladte Pige,

Den faderløse, frændeløse Mø
Gaaer ene med sin Dval, og hun maa tie.

Clotaldo.

Rosaura! Elskte Barn! kom til mit Bryst!
D, var det ei et Dieblif, som dette —

Rosaura.

Hvad da, min ædle Herre? Vilde du
Da hævne mig, da kæmpe mod Ustolfo?

Clotaldo.

Betænk, han er ei blot min Hertugs Frænde;
Mit Liv han frelste, da Eismundo hæved'
Sin Dolk imod mit Bryst. Mit Liv han frelste,
Som jeg har reddet dit; til Løn for mig
Tilgiv Ustolfo! Tænk ei meer paa Hævn!

Rosaura.

O Herre! Vel har du mig skienket Livet;
Men dette Liv kun viet var til ham.
Hvad er Tilværelse, naar ingen Fremtid,
Naar intet Maal for Livets Bane staaer?

Clotaldo.

Betving dit Hjerte; glem din Kiærlighed!
Tro mig: fremfor alt Andet her paa Jord
Er Kiærlighed en Drom.

Rosaura.

Da, tro mig Herre!

Jkkun denne Drom er Liv!
— Matte Siæle! som os stode
Fra sig bort, liig Fjeldets Is!
Kolde Væsner, som os mode

Overalt bag Grændsemuren
 Nord for Jordens Paradiis!
 Hisset gløder al Naturen,
 Hiertet ligt i Qvindens Barm!

Clotaldo.

Dgsaa der kun Vaaren brænder;
 Ungdomstiden kun er varm.

Rosaura.

Ei du Sydens Flamme kiender;
 Kiendte ingen Spanierinde.

Clotaldo.

En jeg kiendte; hendes Minde
 Grusomt nu tilbagevender.

Rosaura.

Dg du kan om Glemsel tale?
 Troer, man Hiertet kan befale?

Clotaldo.

Raad jeg gav med fixrlig Hu.
 Barn! Estrellas Hgtefælle,
 Skue Du i Prindsen nu.

Rosaura.

Aldrig!

Clotaldo.

I en Klostercelle

Søg dig Trost for Sindets Rummer.

Rosaura.

Klosteret min Dval ei rummer:
 Fred er kun i Gravens Blund!
 Didhen snart med Fryd jeg iler

Dg mit trætte Hoved hviler.
 Her jeg bunden er en Stund;
 Hævnen først min Arm skal væbne,
 Selv han har beredt sin Skiebne.

(Hum iler ud).

Fjerde Scene.

Clotaldo. Basilio, derpaa **Estrella** og **Astolfo** som komme hurtigt ind efter hinanden
Basilio.

Clotaldo! Dig jeg søger! Krigerffaren
 Af Landets egne Børn min Vælde truer.
 Hvo standser denne Strøm? Liig Biergets Luer
 Den styrter frem. Hvo frelser mig i Faren?

Estrella (iler ind).

Forsærdelse og Skræk mit Hjerte fylder!

Clotaldo.

Ja, Herre! frygtelig er Folkets Brede,
 Naar frem det trænger sig i Kampens Hede,
 Dg Kraften kun sin egen Villie hylde.

Estrella.

Eismondos Navn fra Dal og Fielde lyder!

Basilio.

Astolfos kun endnu min Livvagt ærer.

Clotaldo.

Mod Spanieren man bitter Harmen nærer,
 Dg Hæren følger, hvor Eismondo byder.

Astolfo (kommer ind).

Forvovne Hob, som drifter sig at nærme
 Med trodsig væbnet Haand mod Kongeborgen.

Dog, trøst dig Hertug! Snart jeg ender Sorgen!
 Jeg skal dit Liv, din Herskermagt beskyrme.
 Jeg samlet har min kække spanske Skare,
 Den frelser dig og mig i denne Fare.

Basilio.

Imod mit Folk du fører fremmed Vold?

Astolfo.

Den er for dig et Værn, et sikkert Skjold.

(Han vil gaar.)

Basilio.

Astolfo, bliv! D, lad mig først betænke —

Astolfo.

Ei længer du min Harnes Ild kan lænke.

Clotaldo.

D Herre! Du som har min Trostløb prøvet,
 Dg veed, den fulgte dig, om end du bed
 Hvad mod mit eget Raad og Hierte lod:
 Min Hertug! ikke nu du være døvet
 For mine Ord! Trods ikke Folkets Bøn,
 Skienk dem en indfødt Hersker!

Basilio.

I min Søn,

Him vilde Yngling?

Astolfo.

Hvilket Raseri!

Ei længer jeg mit Mod, min Kamplyst dæmper.
 Jeg med en øvet Hær mod Hoben kæmper,
 Dg Folkets frække Trods er snart forbi!

Hiint Oprørs Banner let min Haand skal bøie,
 Din Fred og Kronens Glands jeg har for Die!
 (Han iler ud).

Estrella (efter en Pause til Basilio).

Betro mig, Herre! hvad Beslutning fatter
 Din Wiisdom, for at ende denne Strid?

Basilio.

Nedboiet, kummerfuld jeg staaer, min Datter!
 Uk! Sværdklang, Kampens Bulder maa jeg høre,
 De Rædselsbud, som al min Levetid
 Ved Aandens Klogt jeg fierned fra mit Dre.
 Jeg hader denne Klang af skarpe Vaaben,
 For Aandens Eysler kun min Hu var aaben.

Estrella.

Gav Stiernekredsen nu dig intet Raad?

Clotaldo.

O, denne Etund forlanger kraftig Daad!

Basilio.

Astolfo over den; jeg kan det ei;
 Ham gav jeg Scepteret.

Clotaldo.

Min Hertug, nei!

Fil, følg mig! Prindsens Fied du hurtigt standse!
 Træd selv blandt Folket frem! Vær uforsagt!
 Det villigt lyde vil din Herffermagt,
 Men ei den vindes ved en fremmed Landse!

Estrella.

Lad mig dig følge, Herre! Jeg vil lede
 Dit matte Fied. Mig Folket har havt kjær.

Jeg frygter intet af den vilde Hær —

Maaskee jeg dæmper selv Sismondos Bredde.

(De gaar ud).

Femte Scene.

Skuepladsen forandres til en Skov med Bierge i Baggrunden. **Sismondo** kommer ind, fulgt af **Clarín**, og et stort Tog af Soldater, der drager over Skuepladsen i Baggrunden med krigerisk Musik. (Udstillige Krigere blive i Baggrunden.)

Sismondo.

D, hvilken Fryd, at drage
 I Spidsen for en Hær, mens Skjolde brage,
 Og Sværd og Landser blinke,
 Og kække Toner os til Kampen vinke!
 Oldtidens Glands oprinder
 Med Cyrus's, Alexanders, Cæsars Minder.
 — Da Taarnets Muur mig dulgte,
 Mit Die henrykt Fortids Helte fulgte.
 Iblandt de mørke Fielde
 Jeg aned' ei min egen Fremtids Vælde.
 — Dog, stolte Bryst! du tvinge
 Den vilde Fryd, der hæver Aandens Vinge!
 Thi, hvad er Krigens Hæder,
 Naar Tidens lette Fod den sondertræder?
 Skal Esterflægten dømme,
 Tidt Heltens Noes opløser sig lig Drømme.

Clarín.

Hist paa en modig Ganger,
 Som neppe Diets Fart i Flugten fanger,
 En Kvinde mod os haster!

See der, min Prinds! hun sig af Sæblen kaster;
 Herhid sit Fied hun vender —
 Ak Gud! min egen Broken nu jeg kiender!
 Rosaura her jeg moder!

Sismondo.

O Straaleblik, som atter mod mig gløder!

Siette Scene.

De Forrige. Rosaura, bevæbnet med sit Sværd.

Rosaura.

Høie Fyrste! ved din Fod
 Kaster jeg mig ned i Stovet;
 Biid, mig Skiebnen Alt har røvet —
 Ak, jeg mangler Død —

Sismondo (løfter hende op).

Fat Mod!

Nævn mig dristig al din Jammer.

Rosaura.

Herre —

Sismondo.

Sig, hvorfra du stammer?

Rosaura.

Hvor Castaniens løse Krone
 Fylder Dalen med sin Dust;
 Der, hvor Ebro's svale Bølger
 Møde blidt den hede Lust,
 Der henvandt min Ungdoms Dage
 Paa min Moders stolte Borg;
 Læs hun leved' og i Kummer —

Jeg var ubekendt med Sorg.
 Munter spøjte jeg i Lunden,
 Eller fulgte Hiort og Hind
 Paa min raske Hest i Skoven,
 Med et livfuldt, barnligt Sind.
 Hæved glad min svage Stemme
 Med de muntre Fugles Sang,
 Seiled henad klare Strømme,
 Lyttende til Bølgens Gang.
 Liig en Drn paa Klippens Tinde
 Uden Frygt og uden Savn,
 Var jeg tryk og fri som Vinden
 I Naturens hulde Favn.
 — Dog, mit stille Held, min Lykke
 Steg til Himlens Salighed;
 Derfor styrted den fra Høiden
 Sønderknuust i Dybet ned.

Sismondo.

Siig mig, hvi dit Nafn flammer?
 Siig mig, hvi din Læbe stammer?

Rosaura.

Engang jeg en Ridder møder;
 Ei hans Navn var mig bekendt,
 Liig et Lyn af Himlens Flammer
 Var hans Blik imod mig vendt.
 Og hans Røst var Harpetoner,
 Der fra Hiertets Strænge lød,
 Livet bragte den — og Døden,
 Dengang i min Siæl den flød.

Kjærlighedens Fryd han malte,
 Evig Trostskab han mig svor —
 O, hvor henrykt, o hvor salig
 Troer man slige Trolddomsord!
 Og hans Blik var Morgenrøden,
 Som forgylder Livets Vaar,
 Dækker Jordens Kreds med Blomster,
 Og om evig Klarhed spaaer.
 — Dog, som Dagens første Straale,
 Ved sit altfor stærke Skin.
 Tidt fremkalder Himlens Taarer,
 Skuffed mig hans falske Sind.
 Jordenmulm paa Glandsen fulgte;
 Jordens, Livets Salighed
 Oplost blev i bittre Taarer —
 Thi Ustolfo brød sin Eed!

Sismondo.

Hvad! Ustolfo?

Rosaura.

Ja.

Sismondo (hurtig).

Bliv ved!

Rosaura.

Bort han drog fra hine Steder,
 Smertens Piiil han efterlod;
 Snart min sidste Trost jeg misted,
 Ene jeg i Verden stod;
 Gravens Fred min Moder gienste!
 Flux jeg boet fra Himmet drog;

Til det Fierne jeg ham fulgte,
 Kun for Hævn mit Hierte slog.
 Med min Svend og dette Bærg
 Paa min Ganger reed jeg frem,
 Til jeg blandt de mørke Fielde
 Fandt en Ven i Sorgens Hiem.
 Rieerligt han mig atter førte
 Ud til Verdens Fryd og Pragt;
 — Dog, hvad nytter guldne Smykker,
 Bærer Hiertet Sørgedragt!

Sismondo.

Ha! hvor fører Du mig hen?
 I mit Taarn jeg først dig ffued,
 Derpaa hist, hvor Glandsen lued,
 Stod du for mit Blik igien;
 Trede Gang jeg her dig finder!
 Drømmeshn for Sielen staaer —
 Ja, din Skionhed nu jeg minder,
 Klarhed i min Siæl opgaaer.
 Dog, bliv atter ved; jeg hører!
 Siig, hvad nu dig hertil fører?

Rosaura.

Ham, jeg elsked, ham, jeg hader,
 Ham, der brød vort Troskabs Baand,
 Saae jeg atter — saae ham knæle,
 Beile til en Andens Haand.
 Dog til Troskab jeg ham tvinger,
 Moder ham med dette Sværd,

Standser Hjertets Slag, og Døden
Standser hans trolose Færd.

Sismondo.

Dg den Kvinde som han elsker?

Rosaura.

Er Estrella.

Sismondo (heftig).

Fælles Sag

Skal mod Prindsen os forbinde!

Denne er hans sidste Dag!

Himmel! Dig han kunde glemme!

Disse Ynder, denne Stemme,

Som har giennemtrængt mit Sind

Dg min hele Siæl forvirrer,

Medens Diet seer sig blind,

Naar paa disse Træk jeg stirrer.

(affides). Dog, hvad rinder mig i Hu?

Kan to skionne Læbers Klage

Hjertets Billed brat forjage?

— Kun eet Middel veed jeg nu,

For min Troskab at bevare.

(heit). Gaa Rosaura! bland dig trygt

Hisset i min Krigerfære.

Han skal døe! Vær uden Frygt.

Rosaura.

For et Snigmord Tanken hæver,

Kiækt i aaben Kamp jeg gaaer;

Vaabenbulder hæver Modet,

Naar blandt Slagets Mænd jeg staaer.

(som ved sig selv).

Dg naar Gravens Nat ham vinker
 Bort, fra Jordens Falskhed ned,
 Glad jeg ham i Deden følger
 Med min fordums Kiærlighed!

(Hun iler ud i Baggrunden.)

Syvende Scene.

Clotaldo kommer ind. Sismondo, Følget.

Clotaldo.

Sismondo! Hoie Prinds! jeg vover mig
 Hen i din Leir. Jeg dristigt følger dig;
 Mit Liv jeg gierne offerer; tag det kun!
 Men laan mig Dre blot en ringe Stund,
 O Herre! —

(han knæler).

Sismondo.

Reis dig, Fader! Tænk du,
 Din Lærdom og dit Bud var offret Vinden?
 Nei, du skal see, jeg dem beholdt i Hu.
 Dit Raad, din Viisdom lede mig paa Tinden
 Af Jordens Glands, hvortil jeg stunder frem.

Clotaldo.

Du skaane vil mit Liv? Du Mildhed nærer?

Sismondo.

„En ædel Siæl endog i Dromme ærer
 Retfærdighedens Bud og lyder dem!“

Clotaldo.

Hvad hører jeg, min Prinds! Endnu du mindes
 Din Lærers Ord?

Sismondo.

Ei Høihed meer mig blinder!

Paa Retfærds Piller vil jeg Thronen bygge,
 Og Mildheds Bærn den kraftigt skal betrygge;
 For Sandheds dierve Røst den aaben staae;
 Din Røst, min Ven, skal der mit Dree naae!
 Du blive hos mig!

Clotaldo.

Prinds! min Trofskabseed

Jeg gav din Fader; den jeg aldrig svigter.

Sismondo.

Og har du mod dit Land ei større Pligter?

Clotaldo.

Jeg kan forene dem. Min Prinds, jeg veed,
 At mod den gamle Hertug billig Brede
 Dit Sind har søldt, — du rustet er til Strid;
 D, men betænk —

Sismondo.

Det er Aftolfos Id,

Hans Herskelyst —

Clotaldo.

Dog, hvis nu han var rede —

(Man hører Krigerisk Musik og Signal til Angreb).

Sismondo (blotter sit Sværd).

Aftolfo hist sig nærmer! Hører du!

Til Kamp og Strid hans frække Daad mig tvinger!

(Han iler ud med Følget).

Clotaldo.

Ustolfo! Ver dig! Død og Skræk du bringer.
Nu standser Ingen Borgerkrigens Gru!

(gaaer).

Ottende Scene.

(Udføllige Troppesafdelinger drage over Skuepladsen i Baggrunden. Krigsmusik høres snart i Nærheden, snart i det Fjerne)

Basilio lebet af **Estrella**.

Estrella (med Til).

Følg mig, Herre! hid du tne,
Ind i dette Skiul bag Lovet.

Basilio.

Ik, Ustolfo's Kæmper fløe;
Kronen er mig alt berøvet,
Nu det gielder kun mit Liv.

Estrella.

Tab ei Modet, Herre! Bliv
Her i Ly til Slaget ender.

Basilio.

Snart du seer min sidste Stund.

(Udenfor høres Raabet: Si s mondo leve).

Hører du! hvor Dødens Mund
Truende til mig sig vender.

Estrella.

Følg mig; hør ei hvad den spaaer;
Her os ingen Fare naaer.

Basilio.

Daarligh er, sin Død at frygte;
Dval at kiende Fremtids Skiebne!

Ingen sig mod den kan væbne,
Ingen kan for Døden flygte.

(Eftrella trækker ham ind bag Krattet).

Niende Scene.

De Forrige; **Astolfo** forfølger en Krieger, som han jager paa Flugt; i det Samme møder **Rosaura** ham med sit Sværd i Haanden; strax efter **Sismondo**, siden **Clotaldo**. Mod Scenens Slutning mange Krigere.

Rosaura.

Ha! jeg finder Dig omsider!

Astolfo.

Hvad, Rosaura! Du er her?

Rosaura.

Bærg dig!

Astolfo.

Ei med dig jeg strider.

Rosaura.

Nu er Hævnens Time nær!

(Hun angriber Astolfo, der blot afværger hendes Udfald; Sismondo iler i det Samme ind).

Sismondo.

Bort, Rosaura, han er min!

(Rosaura træder tilbage, Sismondo og Astolfo fegte)

Rosaura (affids).

Hvilken Marter! — Om han falder —

(Sismondo slaaer Sab'en af Astolfos Haand og vil gienneboere ham. Clotaldo kommer frem i Baggrunden).

Rosaura (iler til).

Herre! Stands!

Sismondo.

Nu er han din!

Dødens Røst ham til sig kalder;
 Vil du selv ham dræbe?

Rosaura.

Jeg!?

Sismondo.

Vel, du ønsker —

Rosaura (angstelig).

Herre, nei!

Mig hans Nød til Hjertet gaaer —

Han er saaret — Blodet rinder —

Sismondo.

Bærre bløder Dødens Saar!

Rosaura.

Nedtrøkt, værgeløs han staaer —

Ved hans Dval min Harmes svinder.

Sismondo.

Hvo forstaaer sig vel paa Qvinder?

Astolfo.

Dræb mig kun, Sismondo! Stød

I mit Brøst din skarpe Klinge!

Blid, jeg agter Livet ringe;

Blid, jeg ønsker selv min Død!

Rosaura.

O, min Tyrste! skienk ham Livet!

Astolfo.

Hvad, Rosaura! denne Bøn? —

Giv min Troloshed sin Løn!

Rosaura (til Sismondo).

Siig ham, Prinds! Han er tilgivet!

Astolfo.

Drømmer jeg?

Rosaura.

Drag bort i Fred!

(Hun vender sig fra ham og gaaer tilside).

Astolfo.

Hæder, Riget har jeg mistet,
Som mit Hovmod havde fristet —
Ik, dit Hjertes Kiærlighed,
Som var Jordens Kroner værd,
Tabtes ved min usle Færd!

Mange Stemmer (udenfor).

Sismondo leve! Hoit Sismondo leve!

Hele Baggrunden fyldes med Krigere. Clarin staaer forundret og seer sig om. Basilio, Estrella træde frem.

Basilio.

D, hør mit Barn! hvor Hærens Røst ham hylber.

Estrella.

Frygt intet, Herre! Mød du Prindsen frit.

Basilio (til Sismondo).

Sismondo! Dødens Dval mit Hierte følger;

Du seiret har, og Scepteret er dit.

Jeg efter Skiebne's strenge Bud mig søier,

Tag da mit Liv, for dig jeg dybt mig bøier.

(Han knæler, Sismondo vil hindre det).

Sismondo.

Min Fader! Ei saaledes!

Basilio.

Jo, min Søn!

Jeg seer, de lyse Stierner aldrig svige.
 Af Frygt jeg røved dig din Rang, dit Rige,
 Gjør Siengield nu, og giv mig Strengheds Lov!

Sismondo (løfter ham op).

Hvi maatte Himlens Lys dit Syn forblinde?
 Hvi har du speidet Fremtids Lødom ud,
 Og derved fremkaldt Skiebne's strenge Bud?
 Hiint Minde dog skal som en Drom forsvinde.
 Tag Kronen atter — Riget styre Du!
 Din Søn og Undersaat dig hylder nu!

(Han knæler; Basilio løfter ham op og omfavner ham).

Basilio.

Sismondo! Er det muligt? D, jeg Daare,
 Der voved fræk at styre Skiebne's Fied!
 Min ædle Søn! D, see min Angers Taare;
 Stig du paa Thronen — und mig Gamle Fred!

Sismondo.

Jeg lærte, Magt og Høihed er kun Dromme,
 Derved min Herskelyst blev lagt i Lomme.
 Ei Kronen er mit Maal, men Landets Fred,
 Burgundiens Løkke, Folkets Kierlighed!

Dog eet Minde glad jeg giemte
 Fra min svundne Provetid;
 Mindet om en glandsfuld Stierne,
 Engleskien og from og blid;
 For min Fremtid lad den tindre!
 Lad den lyse for min Aand!

Min Estrella! du mig lede!
 Huldt du række mig din Haand!
 Estrella.

Edle Prinds — din høie Fader
 Er og min — han give Svar.
 Basilio.

Søn, hvor gierne! — dog Astolfo
 Forud alt mit Løfte har —
 Astolfo.

Som jeg her tilbagegiver.
 Anger nu har foldt min Haand!
 O, Rosaura! vær forsonlig,
 Knyt igien det brudte Baaud!
 Rosaura.

Jeg tilgive kan; men aldrig
 Du kan byde mig din Haand.
 Dunkel er min Herkomst, ingen
 Fader har jeg, ingen Ven.
 Snart igien din Siæl dog vakled,
 Snart du sveg din Tro igien.
 Snart jeg anden Gang til Jammer
 Blev af Hjertets Drømme vakt,
 Som mig har til Himlens Glæde,
 Og til Smertens Afgrund bragt.
 Clotaldo.

Kom, Rosaura! Hør mig Datter!
 Elskte Barn! kom i min Favn.
 Viid, du fundet har en Fader,
 Viid, du har et ædelt Navn.

Rosaura.

Gud, hvad hører jeg!

(hun taber Sværdet af Haanden).

Clotaldo.

Han stammer

Fra en gammel, hædret Slægt;
 Skiondt ei Fyrsterang han eier
 Har hans Navn blandt Fyrster Bægt.
 Kom Rosaura!

Rosaura (iler i hans Arm).

O, min Fader!

Clotaldo.

Du er værdig Fyrstebrud,
 Paa dit Sværd mit Navn du finder;
 Alle Tvivl skal flukkes ud.

Clarín (tager Sværdet, og betragter det).

Ja, her staaer det, og dit Vaaben,
 Som det længe tro har dulgt.
 O, hvor heldigt, at fra Spanien
 Jeg og Sværdet har dig fulgt!
 Frøken! Modtag Rang og Ære
 Af din Tiener, og dit Sværd!

(Han knæler, men reiser sig og beholder Sværdet i Haanden, da hun ikke modtager det).

Astolfo (til Clotaldo).

Og du sagde selv: Clotaldos
 Datter Fyrsterang er værd!

Clotaldo.

Ja, modtag da her min Datter!

Rosaura.

Skionne Drom, jeg har dig atter!

Astolfo.

Aldrig skal du vækkes meer!

Sismondo.

Ja, Rosaura! lad os drømme!

Glæden kun i Dromme leer:

Himlen da man aaben seer

Mulmets Skyer bort maa strømme.

(til Estrella, idet han tager hendes Haand.)

Denne Drom vort Liv forsøde,

Til vi vaagne blidt engang,

Vakt af Himlens Jubelklang

Til en evig Morgenrøde!

